DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 maja | Nr. 14. | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1,00, z przesyłką zwyczajną zł 1,15, poleconą zł 1,45. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

449.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 15 maja 1936 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 30 marca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 186) postanawiam co następuje:

Art. 1. Uchyla się art. 1 pkt. 2) i 3) oraz art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 523).

Art. 2. Byłym skazańcom politycznym, do których zastosowano przepis art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 523), przywraca się, począwszy od dnia 1 kwietnia 1936 r.,prawo do zaopatrzenia w wysokości przewidzianej w art. 2 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406).

Art. 3. Byłym skazańcom politycznym, którym przyznano zaopatrzenie po wejściu w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 523) służy prawo do zaopatrzenia w wysokości określonej w art. 2 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406) od dnia, od którego w myśl art. 6 tego rozporządzenia w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 523), należy im się zaopatrzenie.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Opieki Społecznej oraz Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 maja 1936 r. Nr. 41, poz. 303).

450.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 15 maja 1936 r.

w sprawie dodatkowych kredytów w budżecie Ministerstwa Skarbu na r. 1936/37.

Na podstawie art. 59 ust. (2) ustawy konstytucyjnej Rada Ministrów przyznaje w załączonym do ustawy skarbowej budżecie na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 w grupie A. Administracja w części 8 Ministerstwo Skarbu, w wydatkach zwyczajnych następujące kredyty:

w dz. 2 „Władze i urzędy skarbowe"

w § 1 „Płace" . . . . 59.000 zł

w § 2 „Różne świadczenia osobowe" . . . . 4.500 zł

oraz w dz. 3 „Władze i urzędy celne"

w § 1 „Płace" . . . . 176.200 zł

w § 2 „Różne świadczenia osobowe" . . . . 160.500 zł

w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" . . . . 3.000 zł

na pokrycie kosztów kontroli dewizowej na granicy w wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249).

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Marjan Zyndram-Kościałkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 maja 1936 r. Nr. 115, poz. 207).

451.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 kwietnia 1936 r.

w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 47 ustawy o państwowym podatku dochodowym, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2, poz. 6), zarządzam co następuje:

Postanowienia wstępne.

§ 1. 1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2, poz. 6).

2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

Dział I.

Osoby obowiązane do uiszczania podatku.

Do art. 1 p. 1.

§ 2. Przy ocenie obowiązku podatkowego osób, przebywających na obszarze Państwa dłużej niż rok, jest rzeczą obojętną, czy dana osoba przebywa w jednej miejscowości, czy też kolejno w różnych miejscowościach. Chwilowe przerwy w pobycie, spowodowane przemijającą nieobecnością, pozostają bez wpływu na obowiązek podatkowy.

Do art. 1 p. 2b.

§ 3. Dochody, osiągane z tytułu posiadania akcyj, udziałów w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielniach i tym podobnych udziałów przez osoby fizyczne, nie mające na obszarze Państwa miejsca zamieszkania, ani też nie przebywające w Polsce dłużej niż rok, jak również przez osoby prawne, których siedziba zarządu znajduje się poza granicami Państwa, nie podlegają opodatkowaniu. Natomiast podlegają opodatkowaniu dochody, osiągane przez powyższe osoby z tytułu udziału w spółkach jawnych, w spółkach komandytowych oraz z wszelkiego rodzaju współwłasności w przedsiębiorstwach handlowych i przemysłowych.

Do art. 1 p. 3.

§ 4. Osoby, które przybyły do Polski z zagranicy dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych, podlegają obowiązkowi podatkowemu bez względu na czas trwania pobytu w Polsce.

Do art. 1 p. 4.

§ 5. W jakich przypadkach spadek należy uważać za wakujący (nieobjęty), określają przepisy prawa spadkowego. Rozmiar obowiązku podatkowego dla spadków wakujących (nieobjętych) określa się według rozmiaru obowiązku opłacania podatku przez spadkodawcę.

Do art. 1 p. 5a.

§ 6. Siedzibę zarządu osób prawnych określa statut lub też inny akt, na którym osoba prawna opiera swe istnienie. W razie wątpliwości — o siedzibie zarządu osoby prawnej decyduje wpis do rejestru handlowego.

Dochód wolny od opodatkowania.

Do art. 2.

§ 7. 1) W związku z przepisami art. 13 ustawy dochód do 1.500 zł włącznie jest wolny od opodatkowania także wtedy, jeżeli został osiągnięty w ciągu niepełnego roku operacyjnego. Wyjątek zachodzi w przypadku wymiaru podatku w sposób, przewidziany w art. 31 ustawy, dla osób wymienionych w art. 30 ust. 2 ustawy. W tym ostatnim przypadku dochód, osiągnięty w ciągu niepełnego roku operacyjnego, jest wolny od opodatkowania tylko wówczas, jeżeli, obliczony w stosunku do całego roku, nie przekracza kwoty 1.500 zł.

2) Przy częściowem zwolnieniu dochodu od podatku na zasadzie obowiązujących przepisów (art. 5 ustawy, przepisy o ulgach dla nowowzniesionych budowli i t. p.) osoby, wobec których zastosowano częściowe zwolnienie, nie podlegają opodatkowaniu, o ile dochód pozostały po zastosowaniu zwolnienia nie przekracza 1.500 zł.

3) W przypadkach, wymienionych w art. 27 i 29 ustawy, od podatku mogą być zwolnione również osoby, które osiągnęły dochód ponad 1.500 zł.

Przedmiot opodatkowania.

Do art. 3 ust. 3.

§ 8. Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacane na obszarze obcego państwa, podlegają opodatkowaniu, jeżeli osoby, otrzymujące te dochody, mają na obszarze Państwa miejsce zamieszkania lub przebywają na tym obszarze dłużej niż rok. Podatek od powyższych dochodów wymierza się na podstawie przepisów Działu I ustawy, jednak według skali art. 43 ustawy, bez stosowania odliczeń z art. 10 oraz zniżek i zwyżek podatkowych z art. 26, 27 i 29 ustawy.

Do art. 4.

§ 9. 1) Przepisy art. 4 ustawy mają zastosowanie w przypadku, gdy umowa między Państwem Polskiem a innem państwem o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu nie zawiera odmiennych postanowień.

2) Osoba, żądająca na zasadzie art. 4 ustawy wyłączenia od opodatkowania dochodów osiąganych zagranicą, obowiązana jest przed uprawomocnieniem się wymiaru podatku udowodnić, że dochody te podlegają zagranicą podatkom tego samego rodzaju. Dochody powyższe wyłącza właściwa władza wymiarowa z podstaw opodatkowania — po stwierdzeniu, że państwo obce postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów, płynących ze źródeł znajdujących się na obszarze Państwa. Na wypadek wątpliwości, czy opodatkowanie zagraniczne odpowiada wymaganym warunkom oraz czy jest stosowana zasada wzajemności, — należy zasięgnąć wskazówek od Ministerstwa Skarbu.

Zwolnienia od podatku.

Do art. 5 p. 7.

§ 10. 1) Państwo i przedsiębiorstwa państwowe, nieposiadające odrębnej osobowości prawnej, nie podlegają opodatkowaniu. Posiadające odrębną osobowość prawną przedsiębiorstwa państwowe podlegają obowiązkowi podatkowemu, jeżeli obowiązujące przedsiębiorstwo przepisy ustawowe nie zawierają odmiennych postanowień.

2) Z podmiotowego zwolnienia od podatku korzystają również związki samorządowe, a więc związki samorządu terytorjalnego (komunalne) oraz związki samorządu gospodarczego.

Pojęcie dochodu.

Do art. 6.

§ 11. Dochodem w rozumieniu art. 6 ustawy jest suma wszystkich przychodów podatnika, otrzymanych w pieniądzach lub wartościach pieniężnych z każdego poszczególnego źródła dochodu, po potrąceniu z przychodów poszczególnego źródła:

a) wszelkich kosztów, poniesionych na osiągnięcie, zachowanie i zabezpieczenie tych przychodów;
b) corocznego prawidłowego odpisania na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza oraz urządzeń;
c) wreszcie strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, jeżeli odpisań na zużycie pod b) oraz strat pod c) nie uwzględniono już w kosztach, wymienionych pod a).

Koszty potrącalne z przychodów.

Do art. 6 ust. 1 i 3.

§ 12. 1) Potrącalność kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia przychodów z poszczególnych źródeł należy oceniać w każdym przypadku zosobna, przy wzięciu pod uwagę następujących zasad ogólnych:

a) kosztami, połączonemi z uzyskaniem przychodu, są tylko wydatki, poniesione w tym celu, aby z danego źródła osiągnąć dochód, nie zaś wydatki, związane z nabyciem samego źródła dochodu, z jego powiększeniem lub ulepszeniem;
b) z wyjątkami, omówionemi w § 13, tylko takie koszty nadają się do potrącenia z przychodu, które podatnik już rzeczywiście poniósł, a nie takie, które mógłby ponieść lub wśród pewnych okoliczności musiałby ponieść, albo takie, które zaoszczędził sobie własną pracą lub też pracą bezpłatną członków rodziny, albo innych osób;
c) do potrącenia nadają się tylko koszty, które płatnik poniósł w pieniądzach lub w naturze, a nie takie, które jedynie zaliczył, a później otrzymał je spowrotem;
d) dostarczenie dowodu o rzeczywistem poniesieniu kosztów oraz o ich przeznaczeniu należy do podatnika; natomiast obowiązkiem władz wymiarowych jest zbadanie i ocena kwestji, czy koszty te są potrącalne;
e) z wyjątkiem przypadków, omówionych w § 13, przy ocenie kwestji, kiedy powstałe koszty zostały rzeczywiście poniesione, decyduje termin rzeczywistej zapłaty, a nie termin, w którym koszty te miały być zapłacone w myśl przepisu prawnego, umowy, zwyczaju i t. p.

2) Wydatki na wyżywienie członków rodziny są potrącalne jako koszt osiągnięcia dochodu, jeżeli członkowie rodziny są stale zajęci w przedsiębiorstwie przemysłowem lub handlowem, gospodarstwie rolnem lub leśnem podatnika, a nie w jego gospodarstwie domowem.

3) Do kosztów osiągnięcia dochodu zalicza się również koszty utrzymania samochodu, używanego w związku z wykonywaniem przedsiębiorstwa lub zajęcia, z którego dochody podlegają opodatkowaniu.

Do art. 6.

§ 13. 1) Przy ustalaniu dochodu z poszczególnych źródeł należy przestrzegać zasady, że wszystkie przychody i koszty powinny być przyjęte w tej sumie, w jakiej one w czasie miarodajnym zostały rzeczywiście osiągnięte, względnie poniesione.

2) Zasada ta jednak nie ma zastosowania przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych lub gospodarstw rolnych, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe lub księgi gospodarcze. W tych przypadkach należy kierować się wyłącznie zasadami buchalterji, t. j. brać w rachubę również takie zaksięgowane przychody, które mają dopiero wpłynąć na korzyść płatnika, oraz takie koszty, które zostały już zarachowane, chociaż ich jeszcze rzeczywiście nie poniesiono, o ile tylko odnoszą się do danego roku operacyjnego (gospodarczego).

Amortyzacja.

Do art. 6 ust. 1, 2 i 4.

§ 14. 1) Z przychodu są również potrącalne coroczne prawidłowe odpisania z tytułu zużycia budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza oraz urządzeń, stanowiących własność podatnika. Odpisania te powinny odpowiadać rzeczywistemu zmniejszeniu się wartości, jakiemu uległy budynki, maszyny oraz inwentarz martwy i urządzenia w okresie, miarodajnym do wymiaru podatku.

2) Wysokość tego potrącenia zależy od natury przedmiotu, przyczem miarą wysokości dopuszczalnych odpisów jest wyłącznie faktyczne zużycie. Zużycie to ustala się w stosunku procentowym do kosztów nabycia lub wytworzenia przedmiotu. W razie trudności w ustaleniu tej wartości należy posiłkować się inną zbliżoną wartością, jak suma szacunku ubezpieczenia od ognia z dodatkiem 10% za fundamenty — przy nieruchomościach, a w ostatecznym razie wartość należy ustalić przez biegłych. Raz przyjęta lub ustalona wartość przedmiotu jest podstawą odpisań z tytułu zużycia w latach następnych.

3) W celu przyznania stosownego potrącenia tytułem zużycia władza, wymierzająca podatek, powinna przyjmować, bez przeprowadzania dalszych dochodzeń co do wysokości faktycznego zużycia, normy następujące:

1) przy budynkach mieszkalnych murowanych . . . 1%
2) przy budynkach mieszkalnych drewnianych i z t. zw. muru pruskiego 2%

3) przy budynkach gospodarczych murowanych 1,5%
4) przy budynkach gospodarczych drewnianych i z pruskiego muru 3%
5) przy budynkach fabrycznych murowanych 3%
6) przy budynkach fabrycznych drewnianych . 6%
7) przy ruchomościach (urządzenia biur, kantorów, kancelaryj, sklepów, hoteli, pensjonatów i t. p.) 5%
8) przy maszynach, narzędziach, urządzeniach fabrycznych, kopalnianych, piecach fabrycznych i t. p. 10%
9) przy samochodach i traktorach 20%
wartości przedmiotu.

Gdy żądanie przez podatnika wyższego potrącenia nasuwa wątpliwości, należy odpowiednie sumy ustalić przez biegłych.

4) Przy nabytych odpłatnie przywilejach i prawach terminowych (wynalazki, prawa autorskie i t. p.) należy wysokość rocznego odpisania ustalić w stosunku do wartości i czasu korzystania z tych przywilejów i praw, np. z wartości 60.000 zł przywileju, trwającego 12 lat, należy potrącać rocznie 1/12 część, t. j. po 5.000 zł.

5) Wysokość odpisania tytułem zużycia zapasów kopalnianych ustala się w wypadkach wątpliwych przez przesłuchanie biegłych, przyjmując za podstawę odpisania koszty nabycia tych zapasów lub uprawnień do ich eksploatacji; u osób prawnych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, koszty nabycia wyraża z zasady wartość, wykazana w zamknięciu rocznem.

6) Prawo do jednorazowego odpisania wartości przedmiotów o okresie zużycia, nieprzekraczającym lat pięciu, służy nietylko płatnikom, prowadzącym prawidłowe księgi handlowe, ale również płatnikom, którzy prowadzą księgi handlowe uproszczone oraz księgi gospodarcze (art. 81 § 2 Ordynacji Podatkowej). Odpisanie to dokonane być może wyłącznie w tym roku operacyjnym, w którym odpisany przedmiot został nabyty; dokonanie całkowitego odpisu w latach następnych jest niedopuszczalne.

7) W przypadkach prowadzenia ksiąg handlowych lub gospodarczych — odpisania z tytułu zużycia mogą być uskuteczniane bądź bezpośrednio z wartości przedmiotów, podlegających zużyciu, bądź też przez wstawienie w pasywach bilansu kwoty, wyrażającej zmniejszenie się wartości w danym roku operacyjnym (gospodarczym). W tym ostatnim przypadku kwota odpisana musi być w ten sposób uwidoczniona, aby władza wymiarowa mogła zbadać stosowność tego potrącenia. Od podatników, którzy w myśl obowiązujących przepisów są obowiązani do prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, władze wymiarowe mogą żądać przedstawienia tabeli amortyzacyjnej. W tabeli tej powinna być uwidoczniona wartość poszczególnych przedmiotów majątkowych, od której są uskuteczniane odpisy z tytułu zużycia, oraz coroczne odpisy z tytułu zużycia.

8) Straty częściowe lub całkowite na przedmiotach majątkowych, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, są potrącalne pod warunkiem, że nie zostały pokryte sumą ubezpieczeniową i odpisami z tytułu zużycia. Straty te można jednak potrącać tylko z dochodu tego roku, w którym strata rzeczywiście nastąpiła; potrącanie takich strat z dochodu lat następnych nie jest dopuszczalne.

Nadzwyczajne przychody.

Do art. 7.

§ 15. 1) Nadzwyczajne przychody, wymienione w art. 7 ustawy, nie podlegają opodatkowaniu, o ile nie są osiągane przez osoby prawne, opodatkowane na podstawie art. 21 ustawy. U tych osób prawnych nadzwyczajne przychody nie podlegają odliczeniu przy ustalaniu zysku bilansowego, który służy za podstawę wymiaru podatku.

2) Jeżeli przychody, wymienione w art. 7 ustawy, są perjodyczne albo w wykonywaniu pewnego zawodu mają charakter częstotliwy, chociażby nawet nie perjodyczny, wówczas zatracają charakter nadzwyczajnych przychodów i podlegają opodatkowaniu narówni z innemi zwyczajnemi przychodami (dobrowolne datki na rzecz duszpasterzy, datki dla portjerów, kelnerów, woźnych i t. p.).

3) Zyski ze sprzedaży przedmiotów majątkowych, tak ruchomych jak i nieruchomych, wyłącza się z dochodu, podlegającego podatkowi; natomiast zyski ze sprzedaży takich przedmiotów, osiągnięte w wykonywaniu przedsiębiorstwa zarobkowego lub interesu spekulacyjnego, zalicza się do dochodu. Dochodem z interesów spekulacyjnych jest zysk, osiągnięty rzeczywiście z interesów, zawartych w celach spekulacyjnych, i z uczestnictwa w takich interesach — po potrąceniu poniesionych strat. Samo zwiększenie się wartości przedmiotów spekulacyjnych (zwyżka kursu, wartości obiegowej) nie stanowi dochodu, tak, jak zmniejszenie się wartości nie uzasadnia potrącenia tego zmniejszenia, z wyjątkiem przypadków prowadzenia ksiąg handlowych lub gospodarczych i uwidocznienia tego w księgach.

Ustalanie ogólnego dochodu.

Do art. 9.

§ 16. 1) Dochód lub stratę ustala się zosobna z każdego źródła dochodu, podlegającego opodatkowaniu. Po ustaleniu dochodu lub straty z każdego źródła, sumuje się dochody z tych źródeł, które dały dochód, oraz sumuje się straty z tych źródeł, które dały straty, i po potrąceniu sumy strat od sumy dochodów otrzymuje się ogólny dochód podatnika. Straty ze źródeł, zwolnionych od opodatkowania, nie bierze się pod uwagę przy ustalaniu ogólnego dochodu w myśl art. 9 ustawy.

2) Stratą z danego źródła dochodu w rozumieniu art. 9 ustawy jest suma potrącalnych w zasadzie wydatków, które nie znajdują pokrycia w przychodach tego samego źródła w tym samym okresie gospodarczym.

Odliczenia.

Do art. 10.

§ 17. 1) Z ogólnego dochodu podatnika mogą być dokonane tylko te odliczenia, wymienione w art. 10 ustawy, które rzeczywiście zostały wypłacone lub poniesione w ostatnim roku kalendarzowym lub prawidłowo wykazane w ostatniem zamknięciu roku operacyjnego (gospodarczego), poprzedzającego rok podatkowy. Odliczenia te powinny być udowodnione. Dostarczenie dowodów jest obowiązkiem płatnika.

2) Odsetki od długów oraz renty i trwałe ciężary, oparte na tytułach prawnych, są odliczalne od ogólnego dochodu, gdy ciążą chociażby na jednem ze źródeł dochodu, a zaciągnięcie lub ich powstanie pozostawało w związku gospodarczym z podlegającemi opodatkowaniu źródłami dochodu.

3) Jeżeli odliczenia, wymienione w art. 10 ustawy, zostały potrącone przy ustalaniu dochodu z poszczególnego źródła, — nie mogą być potrącane po raz drugi od ogólnego dochodu.

4) Za związki rewizyjne w rozumieniu art. 10 p. 6 ustawy uważa się związki spółdzielni, którym na zasadzie przepisów ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. w brzmieniu obwieszczenia M. Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) zostało przyznane prawo rewizji zrzeszonych związków spółdzielni. Związki rewizyjne obowiązane są corocznie przedstawiać, w terminie do dnia 1 lutego każdego roku, Państwowej Radzie Spółdzielczej spis spółdzielni, należących do związku. Państwowa Rada Spółdzielcza przesyła corocznie, w terminie do dnia 1 kwietnia, izbom skarbowym spis spółdzielni w ich okręgu, należących do związków rewizyjnych. Spółdzielnie, należące do wymienionych wyżej związków rewizyjnych, — wolne są od opodatkowania jeżeli działają wyłącznie wśród członków. Jeżeli zaś tego rodzaju spółdzielnie rozszerzają swą działalność również na niečłonków, to z nich korzystają tylko wówczas, gdy:

a) członkowie otrzymują jedynie dywidendę od udziałów w granicach, oznaczonych w ustawie o spółdzielniach;

b) członkowie otrzymują wprawdzie, prócz dywidendy od udziałów, dalszy jeszcze udział w zyskach (nadpłaty i zwroty) na zasadach, przewidzianych w ustawie o spółdzielniach, a zarazem spółdzielnia przelewa do funduszów niepodzielnych co najmniej tę część zysków, jaka przypada stosunkowo na obroty z niečłonkami. Nadwyżki bilansowe, pochodzące z obrotów z niečłonkami, podlegają zawsze opodatkowaniu. Dla ustalenia klucza podziału nadwyżek bilansowych, przypadających na obroty z członkami i na obroty z niečłonkami, miarodajny jest wzajemny stosunek tych obrotów, dokonany w wykonywaniu podstawowej działalności danej spółdzielni, przewidzianej statutem. Podział ten powinien być uskuteczniony w stosunku do ustalonego przez władzę wymiarową ogólnego dochodu.

Opodatkowanie członków rodziny i wspólnych dochodów.

Do art. 11.

§ 18. 1) Wymienieni w art. 11 ustawy członkowie rodziny podlegają zawsze oddzielnemu opodatkowaniu od dochodów, płynących wyłącznie z ich pracy fizycznej lub z pracy umysłowej, tak najemnej, jako też samodzielnej zawodowej.

2) Dolicza się natomiast do dochodu głowy rodziny dochody i potrąca straty z wszelkich innych źródeł, osiągnięte, albo poniesione, przez jej małżonka, sądownie nierozłączonego, oraz przez krewnych zstępnych (dzieci, wnuków), jeżeli na podstawie przepisów ustawowych lub innych tytułów prawnych głowie rodziny służy prawo rozporządzania dochodami ze źródeł, należących do krewnych zstępnych, lub też prawo użytkowania tych dochodów.

Do art. 12 i 22.

§ 19. 1) Dochody ze źródeł, będących współwłasnością czy też będących we wspólnem posiadaniu lub użytkowaniu więcej osób, ustala się łącznie i tak ustalony dochód dzieli się w stosunku do udziału każdego uczestnika lub wspólnika. Ustalony w ten sposób udział w dochodzie podlega opodatkowaniu u każdego uczestnika lub spólnika zosobna. W przypadkach, kiedy wysokości udziałów nie można ustalić, — dochód dzieli się w różnych częściach pomiędzy uczestników lub spólników. Powyższe zasady mają również zastosowanie przy opodatkowaniu dochodów spółek jawnych oraz spółek komandytowych.

2) W przypadkach, gdy ze źródeł, będących współwłasnością, czy też będących we wspólnem posiadaniu lub użytkowaniu, zamiast dochodu zostały ustalone straty, — straty te dzieli się według zasad, wyrażonych w ust. 1; są one potrącalne przy ustalaniu ogólnego dochodu uczestnika lub spólnika.

Podstawa opodatkowania.

Do art. 13.

§ 20. 1) W poszczególnym roku podatkowym w zasadzie wymierza się podatek od dochodu, osiągniętego w ostatnim roku kalendarzowym. Jeżeli jednak płatnik prowadzi księgi handlowe lub księgi gospodarcze, a przyjęty przez niego rok operacyjny (gospodarczy) nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym, wówczas podatek wymierza się od dochodu, osiągniętego w ostatnim roku operacyjnym (gospodarczym), poprzedzającym bezpośrednio rok podatkowy. Jeżeli księgi handlowe lub gospodarcze nie obejmują wszystkich źródeł dochodu płatnika, wówczas dochód ze źródeł, nieobjętych księgami, podlega opodatkowaniu w wysokości, osiągniętej w ostatnim roku kalendarzowym, poprzedzającym rok podatkowy.

2) W przypadkach przejścia przy księgach handlowych lub gospodarczych z roku kalendarzowego na rok operacyjny (gospodarczy), nie pokrywający się z rokiem kalendarzowym, lub też zmiany okresu roku operacyjnego (gospodarczego) i powstania w związku z tem faktu, że okres gospodarczy (operacyjny) obejmuje mniej, niż 12 miesięcy, lub też więcej niż 12 miesięcy, — dochód, osiągnięty w okresie operacyjnym (gospodarczym), podlega opodatkowaniu według tej stawki skali podatkowej z art. 23 ustawy, jaka przypada od faktycznie osiągniętego w tym okresie dochodu. Te same zasady stosuje się w przypadkach założenia ksiąg handlowych lub gospodarczych.

3) U osób prawnych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, za okres operacyjny (gospodarczy) uważa się okres, objęty odrębnem zamknięciem rachunkowem.

Obliczenie dochodów w naturze.

Do art. 14.

§ 21. 1) Przy ustalaniu podstaw wymiaru podatku dochodowego dochody, osiągnięte w naturze,

przelicza się na wartość pieniężną według przeciętnych cen z roku gospodarczego, przyjętego za podstawę opodatkowania, z uwzględnieniem czasu, w którym te dochody zostały osiągnięte. O wysokości przeciętnych cen decyduje to miejsce, w którem znajduje się źródło danego dochodu. W razie braku cen targowych w miejscu położenia źródła dochodu należy przyjmować ceny najbliższego rynku zbytu, przyczem w tego rodzaju przypadkach od ceny rynkowej potrąca się koszty dostawy do miejsca zbytu.

2) W przypadkach prowadzenia ksiąg handlowych lub gospodarczych przychody w naturze przelicza się na wartość pieniężną według cen w dniu miarodajnym dla zaksięgowania tych przychodów, t. j. w dniu ich osiągnięcia

Dochody z poszczególnych źródeł.

Do art. 15 — 22.

§ 22. Ogólny dochód podatkowy oblicza się według poszczególnych źródeł dochodu, wymienionych w art. 3 ustawy, przy zastosowaniu przepisów art. 12 do 22 ustawy. Przepisy art. 12 do 22 ustawy są rozwinięciem zasad ogólnych, wypowiedzianych w art. 6 ustawy, a zatem w razie braku konkretnych przepisów co do sposobu obliczania dochodu z poszczególnego źródła należy stosować ogólne zasady art. 6 ustawy.

Dochód z nieruchomości gruntowej.

Do art. 15.

§ 23. Dochód z nieruchomości gruntowej obejmuje wpływy ze wszystkich gruntów, które są własnością podatnika lub z których tenże czerpie dochód na mocy uprawnień jakiegokolwiek rodzaju, np. z prawa użytkowania, służebności i t. p.

Dochód z gruntów we własnym zarządzie.

Do art. 15.

§ 24. 1) Celem ustalenia dochodu z gruntów rolnych, pozostających we własnym zarządzie, t. j. niewypuszczonych w dzierżawę, należy od ogólnych przychodów potrącić koszty prowadzenia gospodarstwa rolnego i uwzględnić zapasy produktów gospodarczych z początkiem oraz z końcem okresu, przyjętego za podstawę opodatkowania.

2) Do ogólnych przychodów należą:

a) cena, uzyskana za produkty, sprzedane ze wszystkich działów gospodarstwa, oraz za wypożyczenie maszyn i sił pociągowych lub innych środków gospodarczych;

b) wartość pieniężna wszystkich produktów, użytych na potrzeby domowe podatnika oraz członków jego rodziny i sług, trzymanych nie dla zatrudnienia ich w gospodarstwie rolnem; tu należą produkty, użyte na wyżywienie służby do posług osobistych, na utrzymanie koni zbytkowych i t. p. Wartości produktów, spotrzebowanych w gospodarstwie rolnem, a nie w gospodarstwie domowem, nie należy przyjmować ani w przychodzie ani w kosztach;

c) wartość pieniężna korzyści i użytków, płynących z uprawnień do cudzych gruntów lub przynależności do gruntów (serwituty, prawo rybołówstwa, polowania, pobierania wody i t. p.);

d) wartość pieniężna zapasów produktów gospodarczych, znajdujących się z końcem okresu gospodarczego, bez względu na to, czy zapasy te przeznaczono na siew lub do zbycia drogą sprzedaży, czy też do spożycia w gospodarstwie domowem i t. p.

3) Od sumy powyżej wymienionych przychodów należy potrącić koszty, połączone z prowadzeniem gospodarstwa rolnego.

4) Do tego rodzaju kosztów należą:

a) konserwacja budynków, przeznaczonych do celów gospodarczych, na mieszkania dla pracowników, konserwacja innych budowli i urządzeń, które służą gospodarstwu lub je zabezpieczają (groble, mury, płoty, drogi, mosty, studnie, wodociągi, śluzy, urządzenia do nawodnienia lub odprowadzania wody, dreny i t. p.); natomiast koszty, wyłożone na budowę, rozszerzenie lub trwałe ulepszenie wspomnianych budynków i urządzeń, nie mogą być potrącane;

b) utrzymanie w dobrym stanie żywego i martwego inwentarza gospodarczego oraz uzupełnienie tego inwentarza w granicach pierwotnego stanu;

c) ubezpieczenie: budynków gospodarczych, żywego i martwego inwentarza gospodarczego, zapasów produktów gospodarczych oraz produktów rolnych i ogrodowych, jeszcze niezebranych, — od ognia, gradu i innych szkód; koszty ubezpieczenia ruchomości gospodarstwa domowego nie ulegają potrąceniu;

d) ogrzewanie (opał) i oświetlenie (światło) budynków i innych pomieszczeń gospodarczych, lecz nie lokali, użytych do gospodarstwa domowego;

e) nasiona, rozsada, pasza, nawóz, surowce i inne materjały, które dokupiono na bieżące potrzeby gospodarstwa rolnego lub przemysłu ubocznego, z gospodarstwem rolnem związanego;

f) uposażenia, emerytury i wynagrodzenia za najemną pracę oraz inne świadczenia służbowe, wypłacane osobom, zajętym w gospodarstwie, łącznie z podatkiem dochodowym, jeżeli służbodawca przyjął na siebie zapłatę tych podatków; koszty utrzymania lub wynagrodzenia osób, przyjętych do pracy w gospodarstwie domowem lub do posług osobistych, nie należą do kosztów wyżej wymienionych, bez względu na to, czy zostały pokryte produktami gospodarstwa rolnego, czy też gotówką; natomiast koszty wyżywienia członków rodziny, stale zatrudnionych we własnem gospodarstwie rolnem, ulegają potrąceniu;

g) koszty leczenia pracowników, opłaty do ubezpieczalni społecznych, do kas zaopatrzenia na starość i t. p., jakie służbodawca

płaci z ustawy lub z umowy za osoby, przyjęte do pracy w gospodarstwie rolnem;

h) podatki pośrednie, które uiszcza się od ubocznych przemysłów gospodarczych (od cukru, wódki, piwa, drożdży i t. p.);

i) odpisania na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza oraz urządzeń, jak również straty całkowite lub częściowe tych przedmiotów, jeżeli odpisania lub straty nie uwzględniono już w kosztach, wymienionych w ust. 4 lit. b) paragrafu niniejszego;

j) wartość pieniężna zapasów, objętych z poprzedniego na teraźniejszy okres gospodarczy. W tych gospodarstwach rolnych i przedsiębiorstwach gospodarczych, w których stan zapasów z końcem poszczególnych lat gospodarczych nie zwykł ulegać istotnym zmianom, można opuszczać ich wartość pieniężną tak w przychodach, jak i kosztach.

Dochód z ubocznego przemysłu gospodarczego.

Do art. 15.

§ 25. 1) Dochód z przemysłów, mających związek gospodarczy z posiadłością gruntową, jak: gorzelnie, browary, krochmalnie, młyny, cegielnie i inne rodzaje przemysłu gospodarczego, — może być ustalony łącznie z dochodem z gospodarstwa rolnego. Wartości pieniężnej surowców i produktów, wziętych z jednego przemysłu dla celów drugiego przemysłu, można nie wykazywać ani w rozchodach pierwszego, ani w przychodach drugiego.

2) Jeżeli jednak tego rodzaju przemysł nie pozostaje w związku gospodarczym z posiadłością gruntową, wówczas osiągnięty dochód ustala się według postanowień, odnoszących się do dochodu z przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych.

3) W podobny sposób należy postąpić przy ustalaniu dochodu z wydobywania piasku, gliny, kamienia, torfu i z innych ubocznych przemysłów, co do których przychody czerpie się z substancji gruntu. Przy tego rodzaju przemysłach jest dozwolone potrącenie, odpowiadające zmniejszeniu się substancji gruntu.

Dochód z lasów.

Do art. 15.

§ 26. 1) Przy obliczeniu dochodu z lasów należy przyjąć:

a) w przychodach: sumy uzyskane z wyrębów, dokonanych w jednym roku według racjonalnego planu gospodarczego, albo odpowiadających naturalnemu przyrostowi, lub z wyrębów, zaoszczędzonych w latach poprzednich, wreszcie z wyrębów w lasach bez racjonalnej gospodarki oraz z wszelkich użytków leśnych i z wynagrodzeń za odstąpione osobom trzecim prawa użytkowania lasów;

b) w rozchodach zaś: koszty kultury leśnej, zarządu lasu, ochrony lasu, wyrębu, obróbki, zbiórki i wywozu drzewa, tudzież koszty konserwacji budynków i urządzeń leśnych (leśniczówki, mosty, drogi i t. p.).

2) Koszty zalesienia uwzględnia się tylko w tym przypadku, gdy chodzi o przestrzeń wyrąbanego lasu, natomiast koszty zalesienia przestrzeni, dotychczas niezalesionych w celu powiększenia drzewostanu i rozszerzenia przestrzeni lasu, — nie ulegają potrąceniu.

3) Za nadzwyczajny wyrąb leśny uważa się w szczególności: wyręby dla zmiany kultury leśnej — za zezwoleniem właściwej władzy — na inną kulturę (łąka, rola i t. p.); wyręby niezależne od woli posiadacza lasu (zdjęcia pomiarowe, badania geologiczne i t. p.) wyręby, uskutecznione spowodu wydarzeń żywiołowych (pożar, śnieżyca, huragan, owady i t. p.).

4) Sposób obliczania podatku dochodowego od dochodu z nadzwyczajnych wyrębów leśnych wyjaśniają następujące przykłady:

Przykład I.

1) Dochód z nieruchomości gruntowej	80.000 zł
w tem 20.000 zł z gospodarstwa rolnego i z nadzwyczajnego wyrębu lasu	60.000 „
W myśl art. 15 ustawy (ustęp ostatni) 1/6, t. j. 10.000 zł, dolicza się do ogólnego dochodu, a przeto dochód z gospodarstwa rolnego i lasu wynosi .	30.000 „
Dochód z kapitału	10.000 „
Razem	40.000 „
Odliczenia (art. 10 ustawy)	4.000 „
Dochód, podlegający opodatkowaniu .	36.000 „
Podatek według stopnia 46 . . .	5.192 „

Do tego podatek z 5/6 nadzwyczajnego wyrębu:

od 36.000 zł — 5.192 zł przeto
„ 50.000 „ — x

$$x = \frac{5.192 \times 50.000}{36.000} = \quad 7.211,11 \text{ zł}$$

Razem podatek . . 12.403,11 „

Przykład II.

2) Dochód z nieruchomości gruntowej wynosi	20.000 zł
w tem z nadzwyczajnego wyrębu . .	18.000 „
zaś z gospodarstwa rolnego . . .	2.000 „
W myśl art. 15 ustawy (ustęp ostatni) 1/6 z 18.000 zł, t. j. 3.000 zł, dolicza się do ogólnego dochodu, przeto dochód z gospodarstwa rolnego i lasu .	5.000 „
Odliczenia (art. 10 ustawy)	4.000 „
Pozostaje dochód (wolny od podatku)	1.000 zł

Wobec tego podatek od dochodu z nadzwyczajnego wyrębu, obliczony w myśl ustępu ostatniego art. 15 ustawy, wynosi (według stopnia pierwszego):

od 1.500 — 44 zł
„ 15.000 — x przeto

$$x = \frac{44 \times 15.000}{1.500} = 440 \text{ zł} \qquad 440 \text{ zł}$$

Dochód z gruntów niesłużących do celów gospodarstwa rolnego.

Do art. 15.

§ 27. 1) Dochód z gruntów, których właściciel używa nie do celów rolniczych, lecz w inny sposób,

np. jako place budowlane, pod obrabianie drzewa, na składy drzewa, gruzu, żużli, i t. p., albo które właściciel użytkuje do jakichkolwiek innych celów zarobkowych (uprawa jarzyn, owoców, kwiatów i t. p.),— należy uwzględnić przy obliczeniu dochodu z przedsiębiorstw, którym służą.

2) Podwórza i ogrody domowe bierze się w rachubę przy ustalaniu dochodu z budynków, do których należą.

Dochód z gruntów, wypuszczonych w dzierżawę.

A. Dochód dzierżawcy.

Do art. 15.

§ 28. 1) Dochód dzierżawcy gruntów należy ustalić według tych samych zasad, które w myśl §§ 23 — 27 stosuje się do dochodu z gospodarstwa we własnym zarządzie na własnych gruntach, z doliczeniem atoli wartości czynszowej mieszkania, dodanego do dzierżawy, a zajętego przez dzierżawcę lub jego rodzinę.

2) Od dochodu tego nie należy jednak potrącać:
a) tych, w myśl § 24 potrącalnych kosztów, które kontraktowo winien ponieść sam właściciel;
b) odpisań na zużycie tych przedmiotów, wymienionych w ustępie 4 lit. i § 24 rozporządzenia niniejszego, które nie są własnością dzierżawcy.

3) Do kosztów prowadzenia gospodarstwa, ulegających potrąceniu u dzierżawcy, zalicza się jeszcze: zapłacony czynsz dzierżawny łącznie z wartością wszelkich innych świadczeń w pieniądzach i naturze, obciążających dzierżawcę na korzyść właściciela; jeżeli zaś te świadczenia pokrywa dzierżawca produktami swego gospodarstwa albo pracą własną, swoich krewnych, sług i sił zwierzęcych, — potrącenie ich jest tylko wówczas dopuszczalne, gdy świadczenia te zostały zarachowane w przychodach.

B. Dochód wydzierżawiającego.

1) Co do wydzierżawionych posiadłości gruntowych lub praw z temi posiadłościami związanych (prawo polowania, prawo rybołówstwa), przychód wydzierżawiającego stanowią:
a) czynsz dzierżawny;
b) wartość pieniężna wszelkich świadczeń i korzyści na rzecz wydzierżawiającego, jeżeli dzierżawca jest do nich obowiązany.

2) Z tych przychodów należy potrącić:
a) nałożone kontraktem na wydzierżawiającego ciężary, nadające się do potrącenia;
b) zniżki czynszu dzierżawnego, spowodowane klęskami elementarnemi, nieurodzajami i t.p.;
c) odpisania na zużycie przedmiotów wydzierżawionych.

Dochód z budynków, w całości wynajętych.

Do art. 16.

§ 29. 1) Za przychód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty czynsz najmu za domy, łącznie z wynagrodzeniem za dodane ruchomości, podwórza, składy, place, ogrody i t. p., oraz odszkodowanie za używanie urządzonej przez właściciela domu instalacji gazu, wodociągu, windy i t. p.

2) Do czynszu najmu należy doliczyć wartość pieniężną świadczeń ubocznych, obciążających najemcę na korzyść wynajmującego, jak również wartość pieniężną wszelkich korzyści, zastrzeżonych wynajmującemu.

3) Nieściągnięte czynsze najmu nie stanowią dochodu podatkowego.

4) Od przychodów, powyżej wymienionych, należy potrącić koszty rzeczywiście poniesione w czasie miarodajnym, a w szczególności:
a) koszty naprawy i utrzymania budynków w dobrym stanie i w porządku (wywóz nieczystości, oświetlenie schodów, podwórza i t. d.), łącznie z kosztami utrzymania wynajętych razem z budynkami ruchomości, ogrodu, instalacji gazowej, wodociągowej, ogrzewania centralnego, windy i t. p.; natomiast nie są potrącalne wydatki na budowę, przebudowę, trwałe ulepszenie i upiększenie domu, na urządzenie i pielęgnowanie ogrodu domowego, służącego dla przyjemności właściciela, na sprawienie ruchomości, przeznaczonych do własnego użytku;
b) wynagrodzenia administratora, rządcy i dozorcy domu;
c) opłaty za ubezpieczenie budynku lub poszczególnych części tegoż od ognia i innych szkód;
d) stosowny procent wartości budynku na zużycie tegoż; przyczem przy ocenianiu tego potrącenia należy stosować postanowienia § 14;
e) koszty urządzeń, mających na celu dostosowanie budynków do wymogów obrony przeciwgazowej i przeciwlotniczej.

5) Do odliczeń tytułem trwałych ciężarów, opartych na szczególnych tytułach prawnych i procentów od długów, należy stosować przepisy § 17.

Dochód z budynków, zajmowanych w całości lub części przez właściciela.

Do art. 16.

§ 30. 1) Nie należy obliczać osobno dochodu z budynków lub z części budynków, które posiadacz używa wyłącznie do celów własnego gospodarstwa rolnego, leśnego lub do celów zarobkowych, a w szczególności: na mieszkania bezpłatne dla robotników, na stodoły, obory, stajnie dla zwierząt pociągowych, śpichlerze, składy, lokale fabryczne lub maszynowe, restauracje, gospody, zakłady szkolne lub lecznicze i t. p.

2) Z budynków lub części tych budynków, które właściciel odstąpił bezpłatnie do użytku na cele naukowe, wychowawcze, dobroczynne, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe i innej ogólnej użyteczności, nie przyjmuje się ani wartości użytkowej, ani kosztów, poniesionych na tego rodzaju budynki.

3) Za dochód z budynków, zajętych w całości lub w części przez samego właściciela i członków jego rodziny lub używanych w inny sposób, niż wymieniony w poprzednich ustępach, albo odstąpionych do używania bezpłatnie innym osobom, — uważa się wartość użytkową, jaką budynki te lub części tych budynków przedstawiają ze względu na stan budowy, położenie i wartość budynków, stosunki najmu, ko-

munikacje, miejsce lub okolicę, oraz ze względu na czas i rozmiar rzeczywistego użytkowania.

4) Przy ustalaniu tej wartości należy również uwzględnić należące do budynku podwórza, ogrody domowe, parki i inne przynależności.

5) Ustalenia wartości użytkowej dokonuje się przez porównanie z rzeczywistym czynszem najmu domów lub mieszkań podobnego rodzaju w tej samej lub sąsiedniej miejscowości.

6) Od ustalonej wartości użytkowej należy potrącić koszty, wymienione w § 29.

Dochód z przedsiębiorstw, nieprowadzących ksiąg handlowych, zajęć zawodowych i innych zatrudnień o celach zarobkowych.

Do art. 17.

§ 31. 1) Dochód roczny ze źródeł w nagłówku paragrafu niniejszego wymienionych, oblicza się w ten sposób, że z przychodów, osiągniętych z tych źródeł, potrąca się wszelkie koszty, wymienione w art. 6 ustawy.

2) Do przychodów należą w szczególności:

a) wynagrodzenia, prowizje, odsetki i inne wszelkiego rodzaju umówione lub przyznane świadczenia wzajemne za usługi i świadczenia osobiste lub o charakterze przemysłowym albo handlowym;

b) cena, otrzymana ze sprzedaży surowców, towarów i wyrobów;

c) wartość pieniężna zapasu towarów i wyrobów, wziętych z przedsiębiorstwa (handlowego i przemysłowego) do jakiegokolwiek bądź użytku lub spożycia przez podatnika, jego rodzinę, tudzież jego służbę, użytą wyłącznie do posług osobistych i wszelkich innych domowników;

d) wartość pieniężna zapasu towarów i wyrobów, znajdujących się z końcem roku, miarodajnego do wymiaru podatku.

3) Od powyższych przychodów należy potrącić następujące koszty prowadzenia przedsiębiorstwa:

a) koszty utrzymania w dobrym stanie i przywrócenia do pierwotnego stanu budynków, służących do wykonywania przedsiębiorstwa i wszelkich innych zakładów, oraz koszty utrzymania i uzupełnienia żywego i martwego inwentarza; natomiast koszty nowej budowy, rozszerzenia lub trwałego ulepszenia wspomnianych budynków, tudzież koszty powiększenia wymienionego inwentarza — nie nadają się do potrącenia;

b) koszty ubezpieczenia przedmiotów, pod a) wymienionych, oraz zapasu towarów i produktów od ognia i innych szkód;

c) stosowny procent wartości na zużycie budynków, maszyn, narzędzi i t. p.;

d) czynsz dzierżawny i najmu za grunta, budynki, narzędzia, przybory i prawa;

e) koszty opału i oświetlenia w przedsiębiorstwie (lecz nie w mieszkaniu prywatnem);

f) koszty nabycia surowców, materjałów pomocniczych, towarów oraz wszelkich innych przedmiotów, potrzebnych do prowadzenia przedsiębiorstwa;

g) płace i wynagrodzenia zajętych w przedsiębiorstwie urzędników, funkcjonarjuszów, oficjalistów, czeladników, pomocników, robotników, parobków, służby i t. p. łącznie z podatkiem dochodowym, jeżeli służbodawca przyjął na siebie zapłatę tego podatku, oraz łącznie z wartością pieniężną dostarczonego wyżywienia i innych świadczeń w naturze, jeżeli nie użyto do tego produktów, wziętych z wykonywanego przedsiębiorstwa; jeżeli zaś tego rodzaju wyżywienie i inne świadczenia w naturze zostały pokryte produktami przedsiębiorstwa, wówczas można je przyjąć w kosztach — pod warunkiem, że równocześnie zaliczono je w przychodach;

h) opłaty, które podatnik uiszcza na mocy ustawy lub umowy za osoby pracujące u niego, do ubezpieczalni społecznych i kas zaopatrzenia;

i) podatki pośrednie i opłaty, które stanowią koszty przedsiębiorstwa albo są zawarte w cenie produktów i towarów, jako to: podatki spożywcze, akcyzowe, stemplowe, probiercze, cłowe, opłaty od wyszynku i sprzedaży trunków i t. p.;

j) procenty od długów bieżących (rachunki bieżące, towarowe, kapitały, wypożyczone do prowadzenia przedsiębiorstwa);

k) wartość pieniężna zapasu towarów i wyrobów, przejętych z poprzedniego roku na rok, miarodajny do wymiaru podatku.

4) Co do przedsiębiorstw, nieprowadzących prawidłowych ksiąg handlowych, których stan zapasu z końcem pojedyńczych lat nie zwykł podlegać znacznym zmianom, można nie uwzględniać ich wartości pieniężnej ani w przychodach, ani w kosztach przedsiębiorstwa.

Obliczenie dochodu przedsiębiorstw, prowadzących prawidłowe księgi handlowe.

Do art. 17.

§ 32. 1) Dochód z przedsiębiorstw, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, oblicza się na podstawie zamknięcia rachunkowego za miarodajny okres operacyjny (gospodarczy), przy zachowaniu postanowień art. 6, 7, 8, 10 i 13 ustawy. W szczególności, ustawowo niedopuszczalne potrącenia, odliczenia i odpisania, jeżeli zostały przeprowadzone przez rachunek strat i zysków lub w inny sposób zmniejszają wyniki danego roku operacyjnego, dolicza się do zysku bilansowego; natomiast ustawowo dopuszczalne potrącenia, odliczenia i odpisania, jeżeli nawet nie zostały przeprowadzone przez rachunek strat i zysków, należy uwzględniać przy ustalaniu dochodu z danego przedsiębiorstwa. Zasady powyższe należy stosować oczywiście jedynie wtedy, gdy niewłaściwy sposób księgowania nie dyskwalifikuje ksiąg spowodu naruszenia przepisów kodeksu handlowego, zasad prawidłowej księgowości i zwyczajów kupieckich.

2) Dla szacowania przedmiotów majątkowych i wierzytelności przy sporządzaniu inwentarza oraz dla uwzględnienia stosowności odpisań wogóle dopuszczalnych należy przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstwa stosować przepisy kodeksu handlowego, a jeżeli kodeks handlowy nie zawiera konkretnych

przepisów, — zasady przyjęte przez zwyczaj kupiecki w ramach prawidłowej księgowości. Według tych samych zasad należy postępować przy odpisywaniu niepewnych wierzytelności, jak również przy tworzeniu rezerw na pokrycie dających się przewidzieć i konkretnie ustalić strat.

Szczególne uwagi co do sposobu ustalania dochodu z niektórych przedsiębiorstw i zajęć.

Do art. 17.

§ 33. 1) Zasady, przytoczone w §§ 31, 32, mają zastosowanie przy obliczaniu dochodu ze wszystkich, stale wykonywanych, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, oraz z wszelkiego rodzaju zajęć zawodowych i innych zatrudnień o celach zarobkowych, — bez względu, czy podlegają, czy nie podlegają postanowieniom obowiązującego prawa przemysłowego. Również obojętnem jest, czy wymienione przedsiębiorstwa, zajęcia i zatrudnienia podlegają podatkowi przemysłowemu, albo też wolne są od tegoż podatku.

2) Te same zasady należy stosować również:

a) do stałych przedsiębiorstw, zatrudnień i zajęć, które opierają się na bezpośredniem wykonywaniu praw autorskich, wynalazków, przywilejów i t. p. przez samych autorów, wynalazców lub przez te osoby, które nabyły od nich wykonywanie tych praw;

b) do tych autorów i wynalazców i t. p., którzy odstępowanie takich praw osobom trzecim (nakładcom i t. p.) wykonywają jako stałe zajęcie, zysk na celu mające;

c) do prac artystycznych lub literackich, z których dochód osiąga się także w inny sposób, niż określony pod a) i b).

3) W przypadkach, w których spieniężenie praw autorskich, przywilejów i t. p., — czy to przez autorów, wynalazców i t. p., czy też przez osoby, które nabyły od nich te prawa, — przedstawia się jako stałe, zysk przynoszące, zatrudnienie, doliczyć należy do tego dochodu także dochód z wynagrodzeń bieżących. We wszystkich innych przypadkach, a w szczególności, gdy spadkobiercy autora lub trzecie osoby, nie czyniąc zyskownego zatrudnienia z wykonania takich praw, pobierają dochody z wynagrodzeń bieżących, wówczas należy postępować jak z dochodem, który płynie z majątku w kapitałach.

4) Przy obliczaniu dochodów z kopalń postępować należy analogicznie, w myśl przepisów, zawartych w §§ 31 i 32, z doliczeniem do kosztów, ustawowo uzasadnionych, nadto odpisania, wynikającego ze zmniejszenia substancji, a obliczonego stosownie do postanowień § 14 ust. 5.

5) Dochód z udziałów w kopalniach (kuksy w gwarectwach, posiadających osobowość prawną, i udziały brutto) należy do dochodu z majątku w kapitałach.

6) Przy ustalaniu dochodu z tak zwanych zawodów wyzwolonych (wolnych): adwokatów, lekarzy, artystów, uczonych i t. p., zaliczyć należy następujące koszty:

a) utrzymania biur, kancelarji, pracowni, pokoi ordynacyjnych i t. p. (lecz nie koszty założenia i pierwszego urządzenia);

b) wynagrodzenia dla współpracowników, pomocników lub sług, przyjętych w celu wykonywania zawodu;

c) zakup materjałów, potrzebnych do wykonywania czynności zawodowych;

d) utrzymanie w dobrym stanie i uzupełnienie potrzebnych przyborów w granicach pierwotnego stanu;

e) koszty podróży, wymaganych wykonywaniem zawodu, koszty prowadzonej korespondencji i t. p.;

f) koszty ubezpieczenia przedmiotów, pod a), c) i d) wymienionych;

g) stosowne odpisanie na zużycie tych przedmiotów, jeżeli odpisań na zużycie nie uwzględniono w kosztach utrzymania lub w kosztach uzupełnienia.

7) Dochody notarjuszy, pisarzy hipotecznych, lekarzy i weterynarzy urzędowych i t. p. funkcjonarjuszów publicznych, nie pochodzące z uposażeń, podlegających podatkowi na zasadach Działu II ustawy, należy traktować narówni z dochodami z zawodów wyzwolonych.

Dochód z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych.

Do art. 19.

§ 34. 1) W art. 19 ustawa wymienia dochody z kapitałów pieniężnych, rent i innych praw majątkowych, za które uważa wpływy pieniężne lub mające wartość pieniężną, osiągnięte z tytułu umów i zobowiązań z wszelkiego rodzaju lokat kapitałów, perjodycznych świadczeń i praw majątkowych, jeżeli wpływy te nie pochodzą z kapitałów pieniężnych, umieszczonych w nieruchomościach i przedsiębiorstwach podatnika.

2) Do dochodów z kapitałów pieniężnych należą w szczególności:

a) procenty od pożyczek, wkładów, rachunków bieżących i innych podobnych lokat kapitałów pieniężnych, określone umową lub — w braku tejże — dozwolone ustawą; procenty od narosłych procentów i od innych nie otrzymanych w terminie sum; kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacony w terminie procent (odsetki za zwłokę), przyczem przy obliczaniu dochodu z kapitałów pieniężnych, ulokowanych w celu otrzymania procentów, nie mają żadnego znaczenia okoliczności, czy przy lokacie kapitałów sporządzono pisemną umowę, czy też nie, tudzież czy lokata jest odpowiednio zabezpieczona czy też niezabezpieczona;

b) procenty z wszelkiego rodzaju papierów procentowych państwowych, publicznych i prywatnych, chociażby papiery te były uwolnione do opłaty innego rodzaju podatków;

c) dywidendy i inne udziały w zyskach, otrzymane spowodu uczestnictwa w spółkach akcyjnych, spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, towarzystwach kredytowych, w spółdzielniach wszelkiego rodzaju i t. p., wreszcie zyski komandytarjuszów w

spółkach komandytowych; zysków zaś spólników, odpowiadających bez ograniczenia w tych ostatnich spółkach, nie wlicza się do dochodu z kapitałów pieniężnych, lecz do dochodu z przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych lub innych, na zysk obliczonych, przedsiębiorstw.

3) Dywidendy i inne zyski z udziałów w przedsiębiorstwach handlowych, przemysłowych i innych, podlegają opodatkowaniu i w tym wypadku, jeżeli przedsiębiorstwa te znajdują się zagranicą, jeżeli w myśl art. 4 nie są zwolnione od podatku.

4) Dochody z wkładów oszczędnościowych, wnoszonych przez rodziców na imię dzieci małoletnich, dolicza się do dochodu głowy rodziny.

5) Dochód z kapitałów pieniężnych, wypożyczonych na weksle lub inne zobowiązania pieniężne, bez oznaczenia wysokości pobieranych procentów, oblicza się w wysokości odsetek prawnych; jeżeli zaś udowodniona będzie rzeczywista wysokość pobieranych procentów, to dochód przyjmuje się w tej ostatniej wysokości. Przepis ten nie dotyczy weksli handlowych, otrzymanych za sprzedane towary, za wyświadczone usługi i wogóle przy tranzakcjach handlowych; wpływy tego rodzaju dolicza się w całości do dochodu z przedsiębiorstw lub gospodarstwa.

6) Odsetki, zawarte w wierzytelnościach wekslowych lub innych nieoprocentowanych zobowiązaniach pieniężnych, które jednak zwrócone być mają w sumie, przewyższającej pierwotną sumę kapitału, dolicza się do dochodu tego roku, w którym je razem z kapitałem odebrano.

7) Przy ratach ryczałtowych (annuitetach) częścią składową dochodu jest tylko kwota odsetek, zawarta w racie ryczałtowej.

8) Od dochodu z kapitałów pieniężnych należy potrącić rzeczywiście poniesione koszty przechowania i administracji (np. opłata za schówki) łącznie z uiszczonemi opłatami stemplowemi, jak również premje za ubezpieczenie od wylosowania.

9) Dochód z kapitałów pieniężnych podlega opodatkowaniu bez względu na to, czy kapitały te są własnością płatnika, czy też korzysta on z dochodu obcych kapitałów, jak również niezależnie od tego, czy kapitały te są ulokowane w papierach wartościowych lub innych walorach krajowych lub zagranicznych i bez względu na to, czy te kapitały są przechowywane w instytucjach kredytowych Rzeczypospolitej lub zagranicznych.

10) Przy ustalaniu dochodu z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę różnicy ich wartości kursowej, a strat, wynikłych z tego powodu, nie uwzględnia się, z wyjątkiem wypadków, gdy papiery te są w posiadaniu przedsiębiorstw, w których obroty temi papierami są przedmiotem interesu handlowego.

11) Do dochodów z rent i innych praw majątkowych należą w szczególności:

a) renty (dziedziczne, dożywotnie, terminowe), jakie wypłacają zakłady ubezpieczenia i zaopatrzenia, kasy emerytalne, kasy wdowie lub inne kasy i zakłady podobnego rodzaju, albo których tytuł prawny polega na darowiźnie, fundacji, rozporządzeniu ostatniej woli lub na kupnie renty;
b) renty z tytułu wykupu lub odszkodowania, świadczenia tytułem odstępnego i dożywocia, dochody z praw użytkowania służebności, jak użytkowania i prawa mieszkania, z ciężarów gruntowych i podobnych uprawnień;
c) udziały, które posiadacze przedsiębiorstw skartelowanych (kartelem objętych) pobierają wtedy, gdy ruch swego przedsiębiorstwa wstrzymują lub ograniczają;
d) wszelkie inne, powtarzające się perjodycznie, świadczenia i wsparcia wszelkiego rodzaju, jeżeli świadczący zobowiązał się ważnie do ich wypłacania, albo też jest do tego obowiązany na mocy ustawy lub wyroku sądowego, jak alimentacje, apanaże i. t. p.;
e) powtarzające się perjodycznie dochody za zaniechanie lub wykonywanie uprawnień, patentów, przywilejów, wynalazków, praw do przedstawień i wszelkich praw autorskich i. t. p.; co do ostatnich jednak z ograniczeniem w myśl § 33.

Dochód z uposażeń, emerytur i najemnej pracy.

Do art. 20.

§ 35. 1) Główne zasady ustawy, dotyczące opodatkowania dochodu z uposażeń, emerytur i z najemnej pracy, są następujące:

a) dochodów wyżej wymienionych nie włącza się do ogólnego dochodu płatnika;
b) przedmiotem opodatkowania jest dochód bieżący, a nie osiągnięty w roku ubiegłym, poprzedzającym rok podatkowy;
c) za podstawę podatku przyjmuje się obliczoną w stosunku rocznym wysokość uposażenia, emerytury lub wynagrodzenia, wynikającego ze stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy, przypadającą do wypłaty za pewien okres czasu, przyczem wynagrodzenia jednorazowe i wynagrodzenia za wykonaną pracę, przypadające do wypłaty oprócz wynagrodzenia za pewien okres czasu, dolicza się do wysokości ostatniego perjodycznego wynagrodzenia, obliczonego w stosunku rocznym;
d) przewidziane w Dziale II dochody opodatkowuje się w całości i nie uwzględnia się odliczeń, zwyżek i zniżek podatkowych, o których mowa w art. 10, 26, 27, 29 ustawy;
e) podatek od dochodu z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę oblicza służbodawca i pobiera drogą potrącenia.

2) Za dochód z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę uważać należy wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie pracownik uzyskuje od służbodawcy ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy, jak również wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane osobom, należącym do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych osób prawnych.

3) W szczególności należą tu:

a) uposażenia służbowe, dodatki osobiste, dodatki służbowe, remuneracje, tantjemy, czesne, taksy egzaminacyjne, promocyjne, wynagrodzenia od sztuki, akordowe, żetonowe, prowizje i wszelkie inne dodatki, jakąkolwiek bądź nazwę mające, pobierane przez oficerów, duchownych wojskowych, urzędników wojskowych, pracowników państwowych, samorządowych i innych instytucyj publicznych, jeżeli ustawy specjalne nie stanowią inaczej, oraz przez pracowników, pozostających w prywatnym stosunku służbowym lub stosunku najmu pracy (urzędnicy prywatni, pomocnicy, robotnicy, służący i inni podobnego rodzaju pracownicy prywatni), a także przez osoby, należące do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych osób prawnych; wspomniane wynagrodzenia należy uważać za dochód bez względu na to, czy zapewnione są w sumach zgóry ustanowionych (rocznie, miesięcznie, tygodniowo, dziennie), czy też otrzymywane według innych norm (przepisy służbowe, umowy, zwyczaje i t. p.), przyczem nazwa wynagrodzenia oraz okoliczność, czy pobierane wynagrodzenie jest związane z uprawnieniem do emerytury lub nie, pozostaje bez znaczenia;

b) dopłaty, wyznaczone na utrzymanie księżom świeckim i członkom zakonów regularnych z funduszów Państwa, samorządów lub z innych funduszów publicznych (uzupełnienia kongruy);

c) emerytury i zaopatrzenia, jakie pobierają wyżej wymienione osoby spowodu czasowego lub stałego przeniesienia w stan spoczynku lub po wystąpieniu z czynnej służby, albo po zaprzestaniu pełnienia obowiązków z innych przyczyn, oraz zaopatrzenia, jakie wdowy i sieroty po wspomnianych osobach pobierają od służbodawcy, albo też z funduszów i kas, do których służbodawcy składają wkłady na emeryturę lub zaopatrzenie;

d) oprócz świadczeń w gotówce uwzględnić należy także wartość dochodów w naturze, otrzymywanych od służbodawców, tudzież wartość czynszową udzielonego bezpłatnie przez służbodawcę mieszkania, przyczem wartość mieszkania w naturze obliczyć należy w myśl § 30 z uwzględnieniem postanowień części ostatniej art. 42 ustawy.

4) Natomiast wynagrodzenia z tytułu najmu pracy, stanowiące świadczenia wyłącznie za wynik pracy albo za wykonaną pracę, a nie wytwarzające w czasie trwania pracy stosunku zależności do pracodawcy i wskutek tego nie pochodzące od służbodawcy, należą do kategorji dochodów płynących z zajęcia zawodowego lub zatrudnienia o celach zarobkowych i podpadają pod dochód ze źródeł, wymienionych w art. 3, ust. 3 lit. b) ustawy. Tu przedewszystkiem należą wynagrodzenia za roboty na zamówienie, wynagrodzenia za pracę płatną od sztuki, a wykonaną dla potrzeb przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego poza zakładem tegoż (przemysł domowy), następnie wszelkie świadczenia, jakie podatnicy otrzymują ze względu na swoje stanowisko od osób trzecich, bez względu na to, czy świadczenia te mają charakter datków obowiązkowych lub podarków dobrowolnych, a w szczególności:

a) dochód duchownych z opłat stuły, z opłat za odprawianie mszy, stypendyj mszalnych i t. p. oraz z innych darów, jakie duchowni ze względu na swój urząd otrzymują,

b) dochód, który słudzy publiczni i prywatni (słudzy, woźni, portjerzy, dozorcy domów, kelnerzy i t. p.) otrzymują w postaci datków lub podarków nie od służbodawcy, lecz od innych osób za usługi lub ze zwyczaju przy pewnych sposobnościach.

5) Dochód duchownych z gruntów i budynków kościelnych ustala się w myśl §§ 23 — 30 i opodatkowuje się jako dochód ze źródeł, wymienionych w ustępie 1 i 2 art. 3 ustawy.

Koszty służbowe.

Do art. 20.

§ 36. 1) Ta część uposażenia, która jest przeznaczona na wynagrodzenie kosztów, związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych, nie stanowi dochodu, podlegającego podatkowi, pod warunkami niżej przewidzianemi, a w szczególności:

a) u oficerów, duchownych wojskowych, urzędników wojskowych, pracowników państwowych i samorządowych, którym wyraźnie przyznano lub etatowo obliczono pewną sumę lub jakąś część uposażenia na pokrycie kosztów służbowych, — nie wlicza się do dochodu tej sumy lub tej części uposażenia, bez względu na to, czy podatnik zaoszczędził co z tych sum, czy nie;

b) osoby, nie pozostające w służbie wojskowej, państwowej i samorządowej, a roszczące sobie prawa do uwolnienia od podatku takich wynagrodzeń, które otrzymały na koszty służbowe, powinny na żądanie udowodnić, jaką kwotę z tego wynagrodzenia użyły na koszty, połączone z ich czynnościami służbowemi;

c) pominąwszy wypadek pod b), należy wydatki służbowe tylko wtedy obliczyć i potrącić, gdy wynagrodzenie służbowe na podstawie zawartej umowy mieści w sobie zarazem odszkodowanie kosztów służbowych, bez wyraźnego określenia sumy, przeznaczonej na te koszty;

d) narówni z kosztami służbowemi traktuje się i nie bierze się w rachubę przy opodatkowaniu:

A) ryczałtów na koszty podróży i diet lub remuneracyj, wypłacanych osobom wojskowym i pracownikom państwowym za podróże służbowe i za zastępcze czynności służbowe, spełniane poza siedzibą miejsca służbowego,

B) ryczałtów na koszty podróży, diet i innych podobnych wynagrodzeń, przyznanych z kas publicznych tytułem odszkodowania za spełnianie obowiązków obywatelskich.

Dochód osób prawnych.

Do art. 21.

§ 37. 1) Dochód osób prawnych, zarówno obowiązanych jak i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, lecz prowadzących prawidłowe księgi handlowe, — ustala się na podstawie bilansu, rachunku zysków i strat oraz na podstawie uchwały walnego zgromadzenia, zatwierdzającej zamknięcie roczne i zawierającej postanowienia co do podziału zysków. Zamknięcie roczne, zatwierdzone przez walne zgromadzenie, dla ustalenia dochodu podatkowego danej osoby prawnej ulega sprostowaniu w myśl postanowień art. 6, 8, 10, 13 i 21 ustawy przez doliczenie do zysku bilansowego, wykazanego w zatwierdzonem zamknięciu rocznem, tych wydatków, odpisań i odliczeń, które w myśl wymienionych wyżej artykułów ustawy nie są potrącalne przy ustalaniu dochodu podatkowego. Nie są natomiast potrącalne z zysku bilansowego, wykazanego w zatwierdzonem zamknięciu rocznem, wydatki, odpisania i odliczenia, nieobjęte tem zatwierdzonem zamknięciem.

2) Za fundusze rezerwowe w rozumieniu art. 21 ust. 2 ustawy uważa się wszelkie sumy, nagromadzone kosztem wyników danego roku operacyjnego (gospodarczego), które są pomnożeniem majątku danej osoby prawnej; natomiast — bez względu na nazwę — nie są funduszami rezerwowemi sumy, będące odpowiednikiem już istniejących konkretnych zobowiązań lub strat, powstałych w danym okresie operacyjnym (gospodarczym). Pomnożeniem majątku w rozumieniu paragrafu niniejszego będą, między innemi, również odpisania z tytułu amortyzacji, przekraczające normy faktycznego zużycia w danym okresie operacyjnym, oraz t. zw. ciche rezerwy, tworzone przez nieuzasadnienie niskie oszacowanie remanentu towarów, surowców i półfabrykatów.

3) Wydatków, w zasadzie niepotrącalnych, nie bierze się pod uwagę, czyli nie dolicza się do zysku bilansowego, jeżeli są pokrywane nie kosztem wyników miarodajnego roku operacyjnego, lecz z nagromadzonych zysków z lat ubiegłych, opodatkowanych już w tych latach.

4) Pod normy wynagrodzenia z art. 21 ust. 3 ustawy podpadają wszelkiego rodzaju wynagrodzenia osób, wymienionych w tym ustępie. Natomiast nie są wogóle potrącalne kwoty, wypłacone osobom wymienionym w tym artykule, jeżeli osoby te nie są czynne w zarządzaniu przedsiębiorstwem, — a to jako wydatek, niezwiązany z osiągnięciem dochodu.

5) Za kapitał zakładowy w rozumieniu art. 21 ust. 3 ustawy uważa się kapitał akcyjny, udziałowy i inne tym podobne kapitały. Za kapitał zakładowy instytucyj kredytowych, emitujących listy zastawne lub obligacje i nieposiadających kapitału zakładowego, uważa się dziesiątą część listów zastawnych i obligacyj, wypuszczonych w obieg przez te instytucje. Kapitałem zakładowym przedsiębiorstw, należących do towarzystw i spółek zagranicznych, których zarządy znajdują się poza obszarem Rzeczypospolitej, jest suma kapitału, przeznaczona na działalność w Polsce. W razie wątpliwości co do wysokości kapitału zakładowego — miarodajny jest kapitał zakładowy, ujawniony w rejestrze handlowym.

6) Dochód osób prawnych, których siedziba zarządu znajduje się poza granicami Rzeczypospolitej, a które w związku z działalnością zarobkową w Polsce prowadzą prawidłowe księgi handlowe, obejmujące wyniki tej działalności, — ustala się przy zastosowaniu przepisów, obowiązujących dla ustalania dochodu krajowych osób prawnych. Tytułem udziału w kosztach ogólnych centrali należy uznawać za potrącalną taką część tych kosztów, jaka odpowiada rozmiarom działalności zarobkowej, prowadzonej w Polsce.

Stawki podatkowe.

Do art. 23.

§ 38. 1) Załączona do art. 23 skala podatku dochodowego służy do wyznaczania stawek podatkowych, przypadających od ogólnego dochodu, osiągniętego przez płatnika ze wszystkich źródeł, z wyjątkiem uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

2) Przypadającą od ogólnego dochodu stawkę podatkową wyznacza się dla każdego podatnika według skali, ustanowionej w art. 23 ustawy. Dla wszystkich podatników (osoby fizyczne, prawne i spadki wakujące (nieobjęte)), osiągających dochód ponad granicę minimum egzystencji, aż do dochodu w sumie 200.000 zł, wyznacza ustawa podatek w stałych stawkach.

3) Przy dochodzie osób prawnych, przekraczającym 200.000 zł podatek wynosi 70.000 zł i, oprócz tego, 3.500 zł od każdych pełnych 10.000 zł ponad 200.000 zł.

4) O ile zaś chodzi o dochód osób fizycznych i spadków wakujących (nieobjętych), przekraczający 200.000 zł, dolicza się do podatku, obliczonego w sposób powyższy, nadto 1½% do 15% od całego podlegającego podatkowi dochodu, zależnie od wysokości tegoż dochodu.

P r z y k ł a d y:

A. Osoby fizyczne i spadki wakujące.

Podlegający podatkowi dochód	400.200 zł
Obliczenie podatku:	
Od 200.000 zł wynosi podatek	70.000 zł
Od każdych następnych pełnych 10.000 zł po 3.500 zł, czyli 3.500 zł razy 20 =	70.000 zł
Nadto od 400.200 zł 4% = ...	16.008 zł
Razem podatek . .	156.008 zł

B. Osoby prawne.

Podlegający podatkowi dochód	405.000 zł
Obliczenie podatku:	
Od 200.000 zł podatek	70.000 zł
Od każdych następnych pełnych 10.000 zł po 3.500 zł, czyli 3.500 razy 20 =	70.000 zł
Razem podatek . .	140.000 zł

5) Podatek należy jednak wymierzać w taki sposób, aby z dochodu wyższego stopnia, po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego, nie zostawało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu poprzedniego stopnia, po potrąceniu podatku, przypadającego na ten ostatni stopień.

6) Jeżeli z dochodu, ustalonego do wymiaru podatku, po potrąceniu przypadającej kwoty podatko-

wej, pozostanie mniej, niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, wówczas należy podatek wymierzyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad tę najniższą granicę.

Przykłady:

1) Dochód podlegający podatkowi . . .	80.100 zł
Od 80.100 zł winien przypadać podatek	19.836 zł
Po potrąceniu jednak tego podatku od podlegającego podatkowi dochodu pozostaje (80.100 — 19.836 zł) dochodu	60.264 zł
Od najwyższego dochodu poprzedniego stopnia: t. j. od 80.000 zł przypada podatek	17.472 zł
a ponieważ po potrąceniu tego podatku od podlegającego podatkowi dochodu pozostaje (80.000 zł — 17.472 złotych)	62.528 zł
przeto od dochodu 80.100 zł wymierzyć należy różnicę między 80.100 zł a 62.528 zł (80.100 zł — 62.528 zł) =	17.572 zł

zamiast 19.836 zł.

Zwyżki i zniżki podatkowe.

Do art. 26, 27 i 28.

§ 39. 1) Za członka rodziny podatnika w rozumieniu art. 26 i 27 ustawy uważa się osoby, wymienione w art. 28 ustawy.

2) Przygodne zasilanie członka rodziny nie jest równoznaczne z jego utrzymaniem, a zatem nie zwalnia podatnika od zwyżki, przewidzianej w art. 26 ustawy, ani też nie uzasadnia ulgi z art. 27 ustawy.

3) Członkowie rodziny, którzy, zgodnie z postanowieniami art. 11 ustawy, rozporządzają własnemi dochodami i podlegają odrębnemu od głowy rodziny opodatkowaniu, nie mogą być z zasady uważani za będących na utrzymaniu podatnika.

4) Pytanie, kogo z członków rodziny, w wyżej podanem znaczeniu, można uważać za osoby, będące na utrzymaniu podatnika, — powinno być rozstrzygnięte po stwierdzeniu odnośnych danych według ogólnych zasad prawnych.

5) Prawo do ulgi na zasadach art. 27 ustawy służy wyłącznie głowie rodziny.

6) W małżeństwach prawnie rozwiązanych lub rozłączonych wymienione prawo służy obojgu małżonkom, stosownie do ilości znajdujących się na ich utrzymaniu członków rodziny.

7) Dla stosowania przepisów art. 26 i 27 ustawy obojętne jest zupełnie, gdzie mieszkają członkowie rodziny: czy razem z podatnikiem, czy też oddzielnie od niego (w innem miejscu lub miejscowości).

Zniżenie podatku spowodu nadzwyczajnych okoliczności.

Do art. 29.

§ 40. 1) Niezależnie od ulgi, przewidzianej w art. 27 ustawy, może nastąpić zniżenie podatku ze względu na nadzwyczajne okoliczności, jakie spotkały samego podatnika lub członków jego rodziny, — zarówno tych, którzy są na utrzymaniu podatnika, jak i tych, których dochody podlegają opodatkowaniu łącznie z jego dochodami.

2) Dla przyznania ulgi na mocy art. 29 ustawy konieczne jest, aby:

a) dochód podatnika nie przenosił 12.000 zł,
b) nadzwyczajne okoliczności, dające podatnikowi prawo do ulgi, istotnie osłabiały jego zdolność płatniczą,
c) wydatki, wywołane nadzwyczajnemi okolicznościami, spowodu których może nastąpić przyznanie ulgi, były pokrywane z dochodów podatnika, członkowie zaś rodziny, których te okoliczności spotkały, nie podlegały samoistnemu opodatkowaniu podatkiem dochodowym.

3) Do nadzwyczajnych okoliczności, o których mowa w poprzednich ustępach, zalicza się: powołanie do służby wojskowej, nadmierne ciężary spowodu obarczenia liczną rodziną, wyjątkowego obowiązku wspomagania niezamożnych członków rodziny, długotrwałą chorobę, zadłużenie i inne szczególnie krytyczne okoliczności; następnie — wydarzenia żywiołowe, jak: pożar, powódź, gradobicie, klęski spowodu działań wojennych i t. p., których skutków nie uwzględniono już przy ustalaniu wysokości dochodu.

4) W celu przyznania ulgi z art. 29 ustawy — władza wymiarowa rozważa w każdym poszczególnym wypadku, jak dalece utracona została zdolność płatnicza, poczem, powziąwszy przekonanie o istotnem zmniejszeniu się zdolności płatniczej, stosownie zniża podatek, lecz najwyżej o trzy stopnie.

Początek i koniec obowiązku podatkowego.

Do art. 30, 31 i 32.

§ 41. Celem oznaczenia początku i końca obowiązku podatkowego, należy z zasady przestrzegać następujących zasad:

a) osoby fizyczne i prawne, na które po raz pierwszy spada obowiązek podatkowy, podlegają opodatkowaniu od początku tego roku podatkowego, który następuje po zaistnieniu stosunków, uzasadniających obowiązek podatkowy, przyczem u osób prawnych, wymienionych w art. 21 ustawy, stwierdzenie zaistnienia tych stosunków następuje po sporządzeniu zamknięcia rachunków za pierwszy okres gospodarczy (operacyjny),
b) osoby fizyczne i prawne przestają podlegać obowiązkowi podatkowemu z końcem tego roku podatkowego, który następuje po zaistnieniu okoliczności, uzasadniających zgaśnięcie obowiązku podatkowego.

§ 42. 1) Od zasady, wyrażonej w § 41 lit. a), przewiduje ustawa w części drugiej art. 30 następujące wyjątki, omówione bliżej w art. 31 i 32:

a) gdy osoby fizyczne i prawne, które mieszkały lub miały siedzibę poza obszarem Rzeczypospolitej i nie osiągały żadnych dochodów ze źródeł, znajdujących się na tutejszym obszarze, obrały sobie w Polsce miejsce zamieszkania lub siedzibę;
b) gdy osoby fizyczne i prawne, które mieszkały lub miały siedzibę poza obszarem Rzeczypospolitej i nie osiągały żadnych dochodów ze źródeł, znajdujących się w kraju, przybyły do Polski dla zarobku lub otworzyły w Polsce przedsiębiorstwo i pobierają do-

chody w wysokości, podlegającej opodatkowaniu.

2) W wypadkach, wyliczonych w ust. 1) a) i b), osoby te podlegają podatkowi z początkiem najbliższego miesiąca, który następuje po zaistnieniu tychże wypadków. Za podstawę wymiaru podatku w roku pierwszym dla wspomnianych osób fizycznych i prawnych — z wyjątkiem obowiązanych do publicznego składania rachunków — przyjmuje się dochód, spodziewany w ciągu pełnych miesięcy, pozostałych do końca tego roku. Z dochodu, obliczonego w stosunku do całego roku, określa się przypadającą stawkę podatkową, podatek zaś wynosi tyle dwunastych części tej stawki, ile pełnych miesięcy pozostało do końca roku. Za podstawę wymiaru podatku w roku następnym przyjąć należy dochód, obliczony w sposób powyższy za cały rok.

Przykłady:

Podatnik przybył do Polski w lipcu 1936 r. i osiągnął w miesiącach sierpniu i wrześniu tegoż roku 4.000 zł dochodu, czyli miesięcznie 2.000 zł.

Wymiar za rok 1936.

Spodziewany dochód do końca roku wynosi (2.000 × 5) = 10.000 złotych, czyli obliczony w stosunku do całego roku	24.000 zł
Od tego dochodu przypadająca stawka podatkowa	2.789 zł
przeto podatek za czas 1/8 1936 do 31/12 1936 wynosi 5/12, t. j. 2789 : 12 × 5	1.162.08 zł

Wymiar podatku na rok 1937.

Dochód osiągnięty od 1/8 1936 do 31/12 1936, t. j. za pięć miesięcy 10.000 zł, czyli miesięcznie 2.000 zł, przeto za 12 miesięcy 2.000 × 12 =	24.000 zł
Podatek	2.789 zł

3) Jeżeli podatek wymierza się dopiero po upływie pierwszego roku kalendarzowego, wówczas dla obliczenia dochodu w stosunku do całego roku przyjmuje się dochód, rzeczywiście osiągnięty, i oblicza się podatek w sposób, wyżej wskazany.

4) Nowopowstające na obszarze Rzeczypospolitej towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków (art. 32 ustawy), których siedziba prawna znajduje się zagranicą, podlegają opodatkowaniu dopiero po złożeniu pierwszego sprawozdania rachunkowego, które służy za podstawę do wymierzenia podatku zarówno za pierwszy, jak i za drugi rok podatkowy od czasu ich powstania, przyczem za pierwszy rok podatkowy podatek wymierza się od dochodu, obliczonego w stosunku do całego roku, za czas od dnia powstania do końca tego roku, za drugi zaś rok podatkowy podatek wymierza się za cały rok od dochodu, obliczonego w stosunku do całego roku.

Przykłady:

I. Towarzystwo rozpoczęło czynności 4/5 z okresem operacyjnym od 4/5 1936 r. do 3/5 1937 r. i osiągnęło za ten czas, wedle zamknięcia rachunkowego dochodu 131.547 zł.

Wymiar za rok 1936.

Dochód za czas od 4/5 1936 do 3/5 1937, t. j. za 12 miesięcy	131.547 zł
Podatek według skali	37.319 zł

przeto podatek za czas od 4/5 1936 do 31/12 1936 (t. j. za pełnych 7 miesięcy wynosi

$$x : 7 = 37.319 : 12, \text{ czyli}$$

$$x = \frac{7 \times 37.319}{12} = 21.769,42 \text{ zł}$$

Wymiar za rok 1937.

Dochód osiągnięty od 4/5 1936 do 3/5 1937, t. j. za 12 miesięcy . .	131.547 zł
przeto podatek według skali .	37.319 zł

Wymiar podatku za r. 1938 ma nastąpić wedle ogólnych zasad, t. j. na podstawie zamknięcia roku operacyjnego, poprzedzającego rok podatkowy.

II. Towarzystwo rozpoczęło czynności 4/5 1936 r. z okresem operacyjnym, zgodnym z rokiem kalendarzowym, i osiągnęło wedle zamknięcia rachunkowego za czas od 4/5 1936 do 31/12 1936 — 68.000 zł dochodu.

Wymiar za rok 1936.

Dochód za czas od 4/5 1936 do 31/12 1936, czyli za 242 dni wynosi 68.000 zł, przeto za cały rok wynosi z obliczenia: 68.000 : 242 = x : 366 dni (w roku zwyczajnym 365 dni)

$$x = \frac{68.000 \times 366}{242} = 102.842.97 \text{ zł}$$

Podatek według skali za cały rok 25.044 zł, przeto podatek za czas od 1/6 1936 do 31/12 1936 (t. j. za pełnych 7 miesięcy) wynosi:

$$\frac{25.044 \times 7}{12} = 14.609 \text{ zł}$$

Wymiar za rok 1937.

Dochód za cały rok obliczony w sposób przy wymiarze za rok 1936 wskazany	102.842.97 zł
Podatek według skali	25.044 "

Wymiar podatku za rok 1938 nastąpi na podstawie zamknięcia rachunkowego za rok operacyjny 1937.

Zgaśnięcie obowiązku podatkowego.

Do art. 34 i 35.

§ 43. 1) Dla osób, wymienionych w art. 30 ust. 2 ustawy, obowiązek podatkowy gaśnie:

a) spowodu śmierci podatnika, jeżeli wskutek tego dochód jego zupełnie przestaje płynąć;
b) spowodu wyprowadzenia się z obszaru Rzeczypospolitej i utraty dochodów na tym obszarze;
c) spowodu ustania lub zmniejszenia się stałych uposażeń poniżej wysokości, uzasadniającej obowiązek podatkowy;

d) spowodu zaniechania działalności w ciągu roku podatkowego przez towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków.

2) We wszystkich tych przypadkach gaśnie obowiązek podatkowy z końcem tego miesiąca, w którym wydarzenia te zaszły, umorzenie zaś podatku następuje od najbliższego miesiąca po zajściu tychże wydarzeń. Z wymierzonego przeto podatku należy umorzyć tyle 12 części tego podatku, ile pełnych miesięcy pozostaje jeszcze do końca roku podatkowego.

§ 44. 1) Umorzenie podatku w przypadkach, wymienionych w § 43 ust. 1 lit. a) i b) może nastąpić tylko pod warunkiem, że dochody ze źródeł, znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej, przestały zupełnie płynąć wskutek śmierci podatnika lub wyprowadzenia się jego z tego obszaru.

2) Umorzenie podatku w wypadku, przewidzianym w § 43 ust. 1 lit. a), następuje również wtedy, gdy osoba, podlegająca dotychczas podatkowi, nie osiągała żadnych innych dochodów, oprócz uposażeń, które utraciła, albo które się zmniejszyły poniżej wysokości, uzasadniającej obowiązek podatkowy.

§ 45. Jeżeli wskutek śmierci podatnika dochód, jaki tenże osiągał, nie przestał zupełnie płynąć, wówczas wymierzony podatek powinien być zapłacony za pozostałą część roku przez masę spadkową — w stosunku do pozostałej części dochodu, a zatem w razie śmierci podatnika, osiągającego za życia dochód z nieruchomości, nie może nastąpić umorzenie podatku. Wypadki częściowego umorzenia podatku zachodzą wtedy, gdy zmarły, oprócz dochodu z nieruchomości, osiągał nadto rentę dożywotnią, uposażenie i t. p.

§ 46. Pod względem początku i końca obowiązku podatkowego spadków wakujących (nieobjętych) należy stosować analogiczne przepisy, dotyczące osób fizycznych.

Zmiany w ciągu roku podatkowego.

Zniżenie podatku wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń.

Do art. 38.

§ 47. 1) Z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w § 44, wszelkie zmiany, które zachodzą w ciągu roku podatkowego w wysokości dochodu lub we wszystkich innych stosunkach podatnika, nie wpływają na zmianę podatku, wymierzonego za odnośny rok podatkowy.

2) Tym osobom fizycznym jednak, których zdolność płatnicza w ciągu roku podatkowego znacznie osłabła wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń, może urząd skarbowy umorzyć odpowiednią część podatku, gdy uzna, że dana osoba tej ulgi rzeczywiście potrzebuje.

3) Uprawnienie, służące urzędowi z mocy powyższego przepisu, powinno być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach, a mianowicie, gdy urząd uzna, że ulga taka dla podatnika jest konieczna, podatnik zaś udowodni, że nieszczęśliwe okoliczności lub nadzwyczajne wydarzenia znacznie osłabiły jego zdolność płatniczą.

4) Za tego rodzaju nieszczęśliwe okoliczności i nadzwyczajne wydarzenia uważać należy: długotrwałe choroby, śmierć członków rodziny, wojnę, powódź, grad, kradzież, pożar i inne wydarzenia żywiołowe, wreszcie utratę źródła dochodu wskutek przymusowej licytacji i t. p.

5) Podatnik może wystąpić z prośbą o częściowe umorzenie podatku tylko wtedy, gdy wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń nastąpiło już rzeczywiście znaczniejsze zmniejszenie się dochodu, spowodowane bądź utratą, bądź też obniżeniem się wydajności źródła dochodu. Samo przypuszczenie, że zmniejszenie się dochodu nastąpi dopiero w przyszłości, nie daje jeszcze podstawy do zniżenia podatku.

6) Utrata źródła dochodu zachodzi w wypadkach: utraty lub pozbycia się prawa użytkowania, pożaru, zawalenia się lub zburzenia budynku czynszowego, zaniechania przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego, utraty kapitału, zgaśnięcia prawa do renty, utraty pretensji spowodu licytacji przymusowej lub w postępowaniu konkursowem, utraty zdolności do pracy spowodu starości lub trwałej choroby i t. p.

7) Znaczniejsze obniżenie wydajności źródła dochodu może być spowodowane: gorszym urodzajem, nieściągalnością tenuty dzierżawnej lub czynszu najmu, zmniejszeniem się obrotu w przedsiębiorstwie, ograniczeniem ruchu przedsiębiorstwa, zmniejszeniem lub ubytkiem dywidend od akcji i t. p.

8) Kwestję rzeczywistej potrzeby zastosowania ulgi powinien urząd skarbowy osądzić z uwzględnieniem ogólnego położenia ekonomicznego podatnika. Nie należy jednak umarzać więcej, aniżeli wypada ze stosunku pierwotnego podatku do podatku od zmniejszonego dochodu.

9) W tym celu urząd oblicza stosunek ustalonego przy pierwotnym wymiarze dochodu do dochodu, osiąganego przez podatnika od czasu nastania tych nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń, oraz stosunek pierwotnego podatku do podatku, przypadającego od pozostałego dochodu, i umarza odpowiednią część pierwotnie wymierzonego podatku.

Przykład:

Ustalony przy wymiarze dochód podlegający podatkowi	100.000	zł
Wymierzony podatek	25.044	zł
Dochód zmniejszony wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń, a obliczony na cały rok wynosi	48.000	zł
Przypadający od tego dochodu podatek w stosunku do podatku od dawnego dochodu wynosi x : 48.000 = 25.044 : 100.000 = . .	12.021.12	zł
Różnica podatku (25.044 — — 12.021.12) wynosi	13.022.88	zł.

i tę różnicę można umorzyć.

Postępowanie przy przyznawaniu ulg wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń.

Do art. 38.

§ 48. 1) Prośby o zniżenie podatku w myśl § 47 należy wnosić do właściwej władzy skarbowej, najpóźniej do końca tego roku podatkowego, w którym nastąpiły nieszczęśliwe okoliczności lub nadzwyczajne wydarzenia.

2) Później wnoszone prośby nie mogą służyć za podstawę do umorzenia podatku za ten rok podatkowy, w którym nastąpiły nieszczęśliwe okoliczności lub nadzwyczajne wydarzenia, lecz mogą być wzięte pod rozwagę dopiero przy wymiarze podatku na następny rok podatkowy.

3) Przeciw decyzjom na prośby o zniżenie podatku w myśl § 47 niema środka prawnego.

Dział II.

Opodatkowanie dochodów z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Do art. 41, 42, 43 i 44.

§ 49. 1) Przy każdej wypłacie uposażenia, którego wysokość, obliczona w stosunku rocznym, wynosi ponad 1.500 zł, pobiera się podatek według skali art. 43 ustawy, drogą potrącenia przez służbodawcę.

2) Jeżeli wysokość uposażenia ulegnie zmianie, należy już przy najbliższej wypłacie uwzględnić zaszłą zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmienionego uposażenia, obliczoną w stosunku rocznym.

3) Stopę procentową podatku, przypadającego od jednorazowych wynagrodzeń, ustala się w ten sposób, że jednorazowe wynagrodzenie dodaje się do sumy dochodu, obliczonego w stosunku rocznym na podstawie ostatniego perjodycznego uposażenia, podatek zaś potrąca się według otrzymanej w ten sposób stopy procentowej od sumy jednorazowo wypłaconego wynagrodzenia.

4) W stosunku do osób, podlegających podatkowi na podstawie art. 20 ustawy, które wynagrodzeń perjodycznych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłacanego wynagrodzenia. Jeżeli dana osoba otrzymuje w ciągu roku z jednego źródła dwa lub więcej tego rodzaju wynagrodzeń, wówczas, celem ustalenia właściwej stopy procentowej i obliczenia podatku, należy do kwoty bieżąco wypłacanej dodawać kwoty wypłat uprzednio w danym roku dokonanych i na podstawie łącznej sumy ustalać stopę procentową i obliczać podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek poprzednio pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

Przykłady (do ust. 1, 2 i 3):

I) Wypłaca się pracownikowi miesięczne uposażenie za styczeń w kwocie . . . . 600 zł

Wysokość tego uposażenia obliczona w stosunku rocznym (600 × 12) wynosi . . . . 7.200 zł

Stopa procentowa od rocznego dochodu 7.200 zł według skali art. 43 wynosi 6,8%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 600 zł podatek w kwocie . . . . 40,80 zł

II) Wypłaca się temu pracownikowi miesięczne uposażenie za luty podwyższone z 600 zł na 800 zł.

Wysokość tego uposażenia obliczona w stosunku rocznym (800 × 12) wynosi . . . . 9.600 zł

Stopa procentowa od rocznego dochodu 9.600 zł według skali art. 43 wynosi 8,2%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 800 zł podatek w kwocie . . . . 65,60 zł

III) Wypłaca się temuż pracownikowi miesięczne uposażenie za marzec . . . . 800 zł
i jednorazowe wynagrodzenie . . . 1.000 zł

Razem . . . 1.800 zł

Ustalenie stopy procentowej:

Wysokość perjodycznego uposażenia, obliczona w stosunku rocznym (800 × 12) wynosi . . . . . . 9.600 zł

Jednorazowe wynagrodzenie . 1.000 zł

Razem . . . 10.600 zł

Stopa procentowa od rocznego dochodu 10.600 zł według skali art. 43 wynosi 9,2%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 1.800 zł podatek w kwocie . . . . 165,60 zł

IV) Wypłaca się pracownikowi w dn. 1 kwietnia uposażenie za pierwszy kwartał danego roku . . . . . 1.200 zł

Wysokość kwartalnego uposażenia, obliczona w stosunku rocznym (1.200 × 4) wynosi . . . . 4.800 zł

Stopa procentowa od rocznego dochodu 4.800 zł według skali art. 43 wynosi 5,6%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie 1.200 zł podatek w kwocie . 67,20 zł

V) Wypłaca się pracownikowi tygodniowe wynagrodzenie w kwocie. 100 zł

Wysokość tego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym (100 × 52) wynosi . . . . . 5.200 zł

Stopa procentowa od rocznego dochodu 5.200 zł według skali art. 43 wynosi 5,8%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 100 zł podatek w kwocie . . . . 5,80 zł

VI) Wypłaca się pracownikowi miesięczne uposażenie w kwocie . .	300	zł
łudzież miesięczne świadczenie w naturze, którego wartość pieniężna, obliczona podług cen w dniu 1 stycznia roku podatkowego, wynosi . . .	100	zł
Razem . . .	400	zł
Wysokość dochodu z uposażenia w pieniądzach, obliczona w stosunku rocznym (300 × 12) wynosi	3.600	zł
Roczna wartość pieniężna świadczenia w naturze (100 × 12) wynosi	1.200	zł
Razem . . .	4.800	zł

Stopa procentowa od rocznego dochodu 4.800 zł według skali art. 43 wynosi 5,6%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianego uposażenia (300 + 100) podatek w kwocie . . .	22,40	zł

VII) (do ust. 4). Członek rady nadzorczej spółki akcyjnej, nieotrzymujący wynagrodzeń perjodycznych, otrzymał w ciągu roku 1936 od spółki kwoty następujące:

a) w lutym za udział w posiedzeniu rady	300	zł
b) w kwietniu za udział w posiedzeniu rady	300	zł
c) w maju jednorazową wypłatę z podziału zysków spółki za rok 1935	30.000	zł
d) w lipcu za udział w posiedzeniu	300	zł
e) we wrześniu jednorazową gratyfikację	4.000	zł
f) w listopadzie za udział w posiedzeniu rady	300	zł
g) w grudniu jednorazową gratyfikację	2.000	zł

Podatek od tych wynagrodzeń obliczyć i potrącić należy w sposób następujący:

a) w lutym i w kwietniu nie przypada do potrącenia tytułem podatku żadna kwota, ponieważ dokonane wypłaty nie przekraczają 1.500 zł;

b) w maju przypada do potrącenia 5.814 zł (suma wypłat z miesięcy ubiegłych łącznie z wypłatą bieżącą — 30.600 zł, od tej kwoty podatek wg. 51 stopnia skali z art. 43 — 5.814 zł);

c) w lipcu przypada do potrącenia 57 zł (suma wypłat z miesięcy ubiegłych łącznie z wypłatą bieżącą — 30.900 zł; od tej kwoty podatek wg. 51 stopnia skali z art. 43 — 5.871 zł mniej potrącone dotychczas 5.814 zł = 57 zł);

d) we wrześniu przypada do potrącenia 1.318,40 zł (suma wypłat z miesięcy ubiegłych łącznie z wypłatą bieżącą — 34.900 zł; od tej kwoty podatek wg. 53 stopnia skali z art. 43 — 7.189,40 zł mniej potrącone dotychczas 5.871 zł = 1.318,40 zł);

e) w listopadzie przypada do potrącenia 61,80 zł (suma wypłat z miesięcy ubiegłych łącznie z wypłatą bieżącą — 35.200 zł; od tej kwoty podatek wg. 53 stopnia skali z art. 43 — 7.251,20 zł mniej potrącone dotychczas 7.189,40 zł = 61,80 zł);

f) w grudniu przypada do potrącenia 709,60 zł (suma wypłat z miesięcy ubiegłych łącznie z wypłatą bieżącą — 37.200 zł, od tej kwoty podatek wg. 54 stopnia skali z art. 43 — 7.960,80 zł mniej potrącone dotychczas 7.251,20 zł = 709,70 zł).

5) Wszystkie osoby fizyczne i prawne (służbodawcy), wypłacające osobom, zamieszkałym na obszarze Rzeczypospolitej, wymienione w art. 20 ustawy wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, obowiązane są obliczać i potrącać podatek na zasadach, wyłuszczonych w art. 43.

6) Obowiązek potrącania podatku ciąży na urzędach i na instytucjach państwowych, związkach komunalnych i innych instytucjach publicznych — również w wypadkach wypłacania uposażeń ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 lit. c) art. 1 ustawy.

7) Potrącone przez służbodawcę kwoty podatku powinny być wpłacone do kasy urzędu skarbowego w terminie do dni 7 po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia.

Łączne opodatkowanie wynagrodzeń.

Do art. 45.

§ 50. 1) Osoby, które:

a) otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców,

b) otrzymują od jednego służbodawcy dwa lub więcej wynagrodzeń perjodycznych, bądź też obok wynagrodzenia perjodycznego również wynagrodzenia jednorazowe, jeżeli łączna suma wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 4.800 zł, —

obowiązane są po upływie danego roku kalendarzowego uiścić różnicę pomiędzy podatkiem dochodowym, przypadającym do zapłaty według skali art. 43 ustawy od łącznego wynagrodzenia, otrzymanego w ciągu ubiegłego roku od wszystkich służbodawców razem, bądź od sumy wszystkich wynagrodzeń perjodycznych bądź też perjodycznych i jednorazowych, otrzymanych od jednego służbodawcy, a łączną kwotą podatku, potrąconego w ciągu tego roku.

2) W przypadkach, w których służbodawca nie potrącał należnego podatku od wypłacanego wynagrodzenia, lecz ponosił go z własnych funduszów, należy przy obliczaniu łącznej kwoty wynagrodzeń uwzględniać kwoty, przyjęte przez służbodawcę, za

podstawę obliczenia podatku w sposób, przewidziany w art. 43 ust. ostatni ustawy.

3) Jeżeli płatnikowi, który otrzymuje wynagrodzenie od różnych służbodawców, nie potrącano u jednego ze służbodawców żadnych kwot tytułem podatku z tego powodu, że wynagrodzenie, obliczone w stosunku rocznym, nie przekraczało kwoty 1.500 zł, — należy takie wynagrodzenie również uwzględnić przy obliczaniu różnicy, a obliczenie złożyć także w tym przypadku, gdy potrącenia nie były dokonywane nawet u żadnego służbodawcy. Niema obowiązku składania obliczenia różnicy tylko wtedy, jeżeli łączna suma wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od wszystkich służbodawców razem, nie przekracza 1.500 zł.

§ 51. 1) Różnicę w podatku dochodowym od uposażeń obliczyć należy na przepisanym formularzu. Jest ona płatna w dwóch równych ratach półrocznych: do dnia 15 kwietnia i do dnia 15 października każdego roku.

2) Płatnicy, obowiązani do złożenia obliczenia różnicy i wpłacenia pierwszej raty półrocznej, mogą wpłacić pierwszą ratę w terminie do dnia 15 kwietnia każdego roku przez P. K. O. na konto kasy urzędu skarbowego, w którego okręgu mieli miejsce stałego zamieszkania lub pobytu w dniu 15 grudnia roku ubiegłego, a samo obliczenie, wraz z dowodem uskutecznionej wpłaty w oryginale lub odpisie, przez płatnika podpisanym, przesłać wprost urzędowi skarbowemu.

§ 52. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 769).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 maja 1936 r. Nr. 40, poz. 301).

452.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 maja 1936 r.

o ustaleniu planu umorzenia 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r.

Na podstawie art. 22 i 23 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 10) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla pozostałej po dniu 2 stycznia 1936 r. nieumorzonej części 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r. w kwocie 167.900.000 złotych ustala się plan umorzenia, podany w załączniku do rozporządzenia niniejszego (załącznik).

§ 2. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie uchyla się plan umorzenia 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r., stanowiącej załącznik do § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 kwietnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 338).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 maja 1936 r. Nr. 41, poz. 304).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 7 maja 1936 r. (poz. 452).

Plan umorzenia 5% Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r. w kwocie 167.900.000 zł.

Nr. raty	Data	SPŁATA kapitału	SPŁATA odsetek	SPŁATA razem	Pozostaje do umorzenia
1.	1.VII. 36	1.320.000	4.197.500	5.517.500	166.580.000
2.	2.I. 37	1.350.000	4.164.500	5.514.500	165.230.000
3.	1.VII. 37	1.380.000	4.130.750	5.510.750	163.850.000
4.	2.I. 38	1.420.000	4.096.250	5.516.250	162.430.000
5.	1.VII. 38	1.450.000	4.060.750	5.510.750	160.980.000
6.	2.I. 39	1.490.000	4.024.500	5.514.500	159.490.000
7.	1.VII. 39	1.530.000	3.987.250	5.517.250	157.960.000
8.	2.I. 40	1.560.000	3.949.000	5.509.000	156.400.000
9.	1.VII. 40	1.610.000	3.910.000	5.520.000	154.790.000
10.	2.I. 41	1.640.000	3.869.750	5.509.750	153.150.000
11.	1.VII. 41	1.690.000	3.828.750	5.518.750	151.460.000
12.	2.I. 42	1.730.000	3.786.500	5.516.500	149.730.000
13.	1.VII. 42	1.770.000	3.743.250	5.513.250	147.960.000
14.	2.I. 43	1.810.000	3.699.000	5.509.000	146.150.000
15.	1.VII. 43	1.860.000	3.653.750	5.513.750	144.290.000
16.	2.I. 44	1.910.000	3.607.250	5.517.250	142.380.000
17.	1.VII. 44	1.950.000	3.559.500	5.509.500	140.430.000
18.	2.I. 45	2.010.000	3.510.750	5.520.750	138.420.000
19.	1.VII. 45	2.050.000	3.460.500	5.510.500	136.370.000
20.	2.I. 46	2.110.000	3.409.250	5.519.250	134.260.000
21.	1.VII. 46	2.150.000	3.356.500	5.506.500	132.110.000
22.	2.I. 47	2.220.000	3.302.750	5.522.750	129.890.000
23.	1.VII. 47	2.260.000	3.247.250	5.507.250	127.630.000
24.	2.I. 48	2.330.000	3.190.750	5.520.750	125.300.000
25.	1.VII. 48	2.380.000	3.132.500	5.512.500	122.920.000
26.	2.I. 49	2.440.000	3.073.000	5.513.000	120.480.000
27.	1.VII. 49	2.500.000	3.012.000	5.512.000	117.980.000
28.	2.I. 50	2.570.000	2.949.500	5.519.500	115.410.000
29.	1.VII. 50	2.620.000	2.885.250	5.505.250	112.790.000
30.	2.I. 51	2.700.000	2.819.750	5.519.750	110.090.000
31.	1.VII. 51	2.760.000	2.752.250	5.512.250	107.330.000
32.	2.I. 52	2.830.000	2.683.250	5.513.250	104.500.000
33.	1.VII. 52	2.900.000	2.612.500	5.512.500	101.600.000
34.	2.I. 53	2.980.000	2.540.000	5.520.000	98.620.000
35.	1.VII. 53	3.050.000	2.465.500	5.515.500	95.570.000
36.	2.I. 54	3.120.000	2.389.250	5.509.250	92.450.000
37.	1.VII. 54	3.210.000	2.311.250	5.521.250	89.240.000
38.	2.I. 55	3.280.000	2.231.000	5.511.000	85.960.000

Nr. raty	Data	SPŁATA kapitału	odsetek	razem	Pozostaje do umorzenia
39.	1.VII. 55	3.360.000	2.149.000	5.509.000	82.600.000
40.	2.I. 56	3.450.000	2.065.000	5.515.000	79.150.000
41.	1.VII. 56	3.540.000	1.978.750	5.518.750	75.610.000
42.	2.I. 57	3.620.000	1.890.250	5.510.250	71.990.000
43.	1.VII. 57	3.720.000	1.799.750	5.519.750	68.270.000
44.	2.I. 58	3.800.000	1.706.750	5.506.750	64.470.000
45.	1.VII. 58	3.910.000	1.611.750	5.521.750	60.560.000
46.	2.I. 59	4.000.000	1.514.000	5.514.000	56.560.000
47.	1.VII. 59	4.100.000	1.414.000	5.514.000	52.460.000
48.	2.I. 60	4.200.000	1.311.500	5.511.500	48.260.000
49.	1.VII. 60	4.310.000	1.206.500	5.516.500	43.950.000
50.	2.I. 61	4.410.000	1.098.750	5.508.750	39.540.000
51.	1.VII. 61	4.530.000	988.500	5.518.500	35.010.000
52.	2.I. 62	4.640.000	875.250	5.515.250	30.370.000
53.	1.VII. 62	4.750.000	759.250	5.509.250	25.620.000
54.	2.I. 63	4.880.000	640.500	5.520.500	20.740.000
55.	1.VII. 63	4.990.000	518.500	5.508.500	15.750.000
56.	2.I. 64	5.120.000	393.750	5.513.750	10.630.000
57.	1.VII. 64	5.250.000	265.750	5.515.750	5.380.000
58.	2.I. 65	5.380.000	134.500	5.514.500	0
	Razem	167.900.000	151.925.000	319.825.000	

453.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 maja 1936 r.

w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów oraz Ministrami Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych i Opieki Społecznej w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego.

Na podstawie art. 10 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Powołane w rozporządzeniu niniejszem artykuły oraz określenie „dekret", używane bez bliższego oznaczenia, odnoszą się do dekretu z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8).

(2) Powołane w rozporządzeniu niniejszem paragrafy oraz określenie „rozporządzenie", używane bez bliższego oznaczenia, odnoszą się do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) W imieniu osób niezdolnych do działań prawnych wszystkie podania i oświadczenia składają prawni zastępcy tych osób.

(2) Do podań i oświadczeń składanych przez prawnych zastępców powinny być dołączane w oryginałach lub należycie uwierzytelnionych odpisach dokumenty, stwierdzające ustanowienie zastępstwa, o ile nie wynika ono z samego prawa. W tym ostatnim przypadku istnienie prawnego zastępstwa powinno być stwierdzone świadectwami urodzenia, małżeństwa lub śmierci.

(3) Wszelkie pisma, przeznaczone dla osób niezdolnych do działań prawnych, doręcza się ich prawnym zastępcom.

§ 3. Świadczenia wypłaca się osobie uprawnionej. Jeżeli osoba uprawniona jest niezdolna do otrzymywania świadczeń, świadczenia te wypłaca się jej prawnemu zastępcy.

§ 4. (1) Jeżeli uprawniony do otrzymywania zaopatrzenia jest umysłowo chory, lecz nie ubezwłasnowolniony, Minister Skarbu może zarządzić uskutecznianie wypłaty całości lub części zaopatrzenia do czasu ubezwłasnowolnienia uprawnionego, jednak na okres nie dłuższy, aniżeli 6 miesięcy, do rąk osoby, która nad uprawnionym sprawuje faktyczną opiekę.

(2) W przypadku, przewidzianym w ust. (1), dowód choroby umysłowej uprawnionego do zaopatrzenia stanowi orzeczenie lekarza urzędowego, faktyczne zaś sprawowanie opieki nad umysłowo chorym, uprawnionym do otrzymywania zaopatrzenia, stwierdza właściwa według miejsca zamieszkania uprawnionego powiatowa władza administracji ogólnej.

(3) Zarządzenie, przewidziane w ust. (1), może być przez Ministra Skarbu każdej chwili cofnięte bez podania powodów.

§ 5. Do orzeczeń władzy, wydawanych na zasadzie dekretu, stosują się zasady, obowiązujące w postępowaniu administracyjnem, jeżeli dekret lub inne przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 6. Ubiegający się o przyznanie zaopatrzenia na podstawie art. 1 ust. (1) lit. a) dekretu powinien wnieść podanie do Ministerstwa Skarbu, dołączając do podania:

1) oryginał lub należycie uwierzytelniony odpis dowodu nadania mu Krzyża Niepodległości,
2) świadectwo urodzenia,
3) zaświadczenie właściwej według miejsca zamieszkania ubiegającego się powiatowej władzy administracji ogólnej o stanie majątkowym z uwzględnieniem danych co do środków egzystencji, przewidzianych art. 1 ust. (2) dekretu,
4) oświadczenie własne o wysokości ostatnio otrzymywanego dochodu z dokładnem oznaczeniem jego źródeł z jakiegokolwiek bądź tytułu.

§ 7. (1) Ubiegający się o przyznanie zaopatrzenia, który nie przekroczył 55 roku życia, powinien w podaniu powołać się na utratę zdolności do pracy zarobkowej.

(2) W tym przypadku ubiegający się o zaopatrzenie, celem stwierdzenia utraty co najmniej 50% zdolności do pracy zarobkowej, zostaje poddany badaniu przez Komisję Lekarską II instancji dla funkcjonarjuszów państwowych. Badanie to zarządza wojewódzka władza administracji ogólnej, właściwa według miejsca zamieszkania ubiegającego się o zaopatrzenie.

(3) Orzeczenie Komisji Lekarskiej jest ostateczne. Ponowne badanie może nastąpić na wniosek ubiegającego się o zaopatrzenie najwcześniej po upływie roku od daty poprzedniego orzeczenia. W wyjątkowych przypadkach Minister Skarbu może zezwolić na zbadanie ubiegającego się o zaopatrzenie przed upływem tego okresu.

(4) Ubiegający się o zaopatrzenie, który nie ma miejsca stałego zamieszkania, powinien w podaniu wskazać adres, pod którym mają mu być doręczane pisma władzy.

§ 8. (1) Osobom, które odpowiadają warunkom wymienionym w art. 1 ust. (1) lit. a) dekretu, służy zaopatrzenie bez względu na ich płeć.

(2) Wdowie, sierotom lub rodzicom pozostałym po osobie, odpowiadającej warunkom art. 1 ust. (1) lit. a), służy zaopatrzenie również wówczas, gdy osoba ta zmarła przed przyznaniem jej zaopatrzenia.

(3) W przypadku, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, wdowa i sieroty, czy też rodzice, ubiegający się o zaopatrzenie, powinni wnosić podania do Ministerstwa Skarbu. Do podania, oprócz dowodów wymienionych w § 6, należy dołączyć:

1) świadectwo śmierci osoby odznaczonej Krzyżem Niepodległości,
2) świadectwa urodzenia osób, które ubiegają się o zaopatrzenie po osobie zmarłej.

(4) Wdowy i sieroty dołączają świadectwo małżeństwa osoby, po której ubiegają się o zaopatrzenie, wdowy zaś ponadto oświadczenie, że małżeństwo ze zmarłym nie zostało sądownie rozwiedzione ani unieważnione, w przypadku zaś rozłączenia od stołu i łoża (separacja) — uwierzytelniony odpis wyroku zobowiązującego do alimentowania żony.

(5) Jeżeli wdowa ubiega się również o zaopatrzenie sieroce dla swych dzieci, powinna dołączyć do podania oświadczenie, że dzieci te z samego prawa pozostają pod jej opieką i że opieka ta nie została jej odjęta.

(6) Ubiegający się o zaopatrzenie rodzice powinni dołączyć oświadczenie, że zmarły nie zawierał związku małżeńskiego, lub też złożyć dowody śmierci małżonka zmarłego i wszystkich jego dzieci.

(7) Jeżeli osobie uprawnionej do zaopatrzenia z mocy art. 1 ust. (1) lit. a) zaopatrzenie zostało przyznane za życia, pozostałe po tej osobie wdowa, sieroty lub rodzice nie mają obowiązku dołączania do swych podań dowodów, które znajdują się już w aktach administracyjnych.

§ 9. (1) Do zaopatrzenia wdowiego mają prawo jedynie wdowy po zmarłych osobach, wymienionych w art. 1 ust. (1) lit. a), których małżeństwo nie zostało ani rozwiedzione ani unieważnione. Rozłączenie od stołu i łoża (separacja) nie stanowi przeszkody do przyznania zaopatrzenia wdowiego, jeżeli zmarły mąż był sądownie zobowiązany do utrzymywania żony.

(2) Do zaopatrzenia sierocego mają prawo dzieci prawe, choćby zrodzone z małżeństwa unieważnionego, dzieci uprawnione oraz dzieci nieślubne po matce, a po ojcu, jeżeli zostały uznane w akcie urzędowym przed przyznaniem uznającemu zaopatrzenia. Dzieci przysposobione (adoptowane) korzystają z prawa do zaopatrzenia, jeżeli były dziećmi nieślubnemi przyspasabiającego i jeżeli przysposobienie nastąpiło przed przyznaniem przyspasabiającemu zaopatrzenia.

(3) Ojciec zmarłej osoby, wymienionej w art. 1 ust. (1) lit. a), może otrzymać zaopatrzenie tylko w przypadku, gdy osoba zmarła była jego dzieckiem prawem lub uprawnionem, matka zaś może otrzymać zaopatrzenie również po dziecku nieślubnem. Po dzieciach przysposobionych (adoptowanych) przyspasabiający może otrzymać zaopatrzenie, jeżeli dziecko przysposobione było jego dzieckiem nieślub-

nem, a przysposobienie nastąpiło przed przyznaniem zaopatrzenia dziecku przysposobionemu.

(4) Rodzice korzystają z prawa do zaopatrzenia również i w tym przypadku, gdy pozostała wdowa i sieroty nie mogą nabyć prawa do zaopatrzenia lub gdy prawo wdowy i sierot do zaopatrzenia zgasło.

§ 10. W przypadku, gdy zaopatrzenie wdowie łącznie z sierocem, bądź suma zaopatrzeń sierocych przekroczyłaby 80% zaopatrzenia, które pobierał lub do którego otrzymania miałby prawo zmarły (art. 3 ust. (2), zaopatrzenia sieroce ulegają odpowiedniemu zmniejszeniu.

§ 11. (1) Podanie o umieszczenie na koszt Skarbu Państwa w zakładzie opiekuńczym lub zakładzie dla umysłowo chorych ubiegający się, a w razie jego ubezwłasnowolnienia — opiekun, powinien wnieść do powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej według miejsca zamieszkania ubiegającego się. Do podania należy dołączyć odpis dekretu o przyznaniu zaopatrzenia.

(2) W postępowaniu, mającem na celu stwierdzenie niedołęstwa lub ułomności, nieodzownej potrzeby stałej opieki oraz choroby umysłowej, o ile ta choroba nie została stwierdzona prawomocnem orzeczeniem sądu, stosuje się odpowiednio przepisy § 7 ust. (2) i (3).

(3) Orzeczenia w sprawach przyjmowania na koszt Skarbu Państwa do zakładów opiekuńczych lub zakładów dla umysłowo chorych wydaje właściwa według miejsca zamieszkania ubiegającego się wojewódzka władza administracji ogólnej. Odwołania od powyższych orzeczeń rozstrzyga ostatecznie Minister Opieki Społecznej.

(4) Władza zarządzająca umieszczenie w zakładzie opiekuńczym lub zakładzie dla umysłowo chorych osoby, otrzymującej zaopatrzenie na zasadzie dekretu, powinna niezwłocznie zawiadomić Izbę Skarbową, wypłacającą zaopatrzenie, o dniu umieszczenia w zakładzie takiej osoby oraz o dniu opuszczenia przez nią zakładu.

§ 12. (1) Prawo do pobierania zaopatrzenia rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po przyznaniu zaopatrzenia przez Ministra Skarbu. Zaopatrzenie płatne jest miesięcznie zgóry.

(2) W razie zawieszenia lub wygaśnięcia prawa do zaopatrzenia, wypłatę zaopatrzenia wstrzymuje się, począwszy od pierwszego dnia miesiąca, następującego po powstaniu okoliczności, które stanowią podstawę zawieszenia lub wygaśnięcia prawa do zaopatrzenia.

(3) Wypłatę zawieszonego zaopatrzenia wznawia się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po ustaniu okoliczności, które stanowiły podstawę zawieszenia wypłaty zaopatrzenia.

(4) Przepisy ust. (2) i (3) stosuje się odpowiednio przy zmniejszeniu zaopatrzenia osób samotnych w przypadkach przewidzianych w art. 5 ust. (2).

(5) W razie zgaśnięcia prawa do zaopatrzenia spowodu zawarcia przez wdowę lub sierotę związku małżeńskiego (art. 7 lit. b) i c), rozwiązanie tego małżeństwa przez śmierć małżonka lub rozwód nie powoduje odzyskania prawa do zaopatrzenia.

§ 13. Osoba, której zostało przyznane zaopatrzenie, otrzymuje dekret ze wskazaniem izby skarbowej, która zarządzi wypłatę zaopatrzenia.

§ 14. O wszelkich zmianach, mających wpływ na prawo do otrzymywania zaopatrzenia lub na jego wysokość osoby otrzymujące zaopatrzenie lub ich prawni zastępcy są obowiązani, dołączając odpowiednie dokumenty, niezwłocznie zawiadomić tę izbę skarbową, która zarządza wypłatę zaopatrzenia.

§ 15. (1) Członkowie Komisji Kwalifikacyjnej dla zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego spośród osób odznaczonych Krzyżem Niepodległości są powoływani na okres dwuletni z zastrzeżeniem prawa wcześniejszego ich odwołania.

(2) Komisja Kwalifikacyjna, wymieniona w ust. (1), obraduje według wewnętrznego regulaminu, uchwalonego przez Komisję, a zatwierdzonego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów.

(3) Członkowie Komisji Kwalifikacyjnej, wezwani przez przewodniczącego na posiedzenie, otrzymują zwrot kosztów przejazdu, tudzież przez czas obrad Komisji diety w wysokości i na zasadach określanych przez Ministra Skarbu.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 stycznia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 maja 1936 r. Nr. 41, poz. 305).

Załączniki do rozp. Min. Skarbu
z dnia 22 maja 1936 r. (poz. 453).

Wzór Nr. 1.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. /Em/3

Warszawa, dnia .... 19.... r.

DEKRET

Do

Pan ....

w ....

Na podstawie art. 1, 2 i 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8) przyznaję Pan...... zaopatrzenie w kwocie (słownie ....) zł miesięcznie, począwszy od dnia .... 19.... r.

Wypłatę zaopatrzenia zarządzi Izba Skarbowa w ....

MINISTER SKARBU

P. 1. (na odpisie dekretu)

Izbie Skarbowej

w ....

do wykonania.

Wzór Nr. 2.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. I. /Em/3

Warszawa, dnia .... 19 r.

DEKRET

Do

Pan..

....

w ....

....

Na podstawie art. 1, 3 i 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8) przyznaję, począwszy od dnia.................... .... 19 r., zaopatrzenie:

1) Pan......... jako wdowie—matce—ojcu po zmarłym (ej) .... w kwocie.................................... (słownie..) zł miesięcznie.

2) Sierotom po zmarłym(ej)..

.... ur.................... do....................

.... ur.................... do....................

.... ur.................... do....................

.... ur.................... do....................

w wysokości $^1/_3 - ^1/_2$ zaopatrzenia wdowy t. j. po ....
(słownie..) zł miesięcznie.

Pensja sieroca wypłacana będzie do rąk Pan.......... jako opiekun

Wypłatę zaopatrzenia zarządzi Izba Skarbowa w ....

MINISTER SKARBU

P. I. (na odpisie dekretu).

Izbie Skarbowej w ....

do wykonania.

454.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 5 maja 1936 r.

w sprawie wylosowanych premij do obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej serji III.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej serji III, na które padły wygrane w dniu 1 maja 1936 roku.

12.000 dol.

1299468

po 3.000 dol.

226738, 971991

po 1.000 dol.

117533	640841	1107215	1281325
552172	817899	1227665	

po 500 dol.

45236	434626	577486	1158944
195281	445356	645073	
396517	510220	711180	

po 100 dol.

9561	346212	828069	1149041
12000	403289	829503	1157384
26566	404034	853350	1183894
29227	471784	885217	1185248
33511	489718	896226	1222005
40517	512139	912268	1247078
56346	529675	940183	1249273
58258	539514	942156	1251632
74225	557958	954888	1335433
74475	559721	970881	1335463
152950	562712	983020	1338341
204004	568506	986383	1352043
225838	568761	989689	1368614
234841	603303	1027027	1427449
244381	608580	1035639	1428710
259092	637207	1111405	1434755
293008	716671	1115438	1445216
293011	790647	1121678	1474750
316358	798894	1130715	

Ogółem wylosowano 95 premij na sumę 37.500 dolarów.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa.
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 19 maja 1936 r. Nr. 117, poz. 211).

455.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 7 maja 1936 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 2 do 30 kwietnia 1936 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr.Nr.	Data wylos.	Nr.Nr.	Data wylos.
1921 —	9/IV-1936 r.	20351 —	30/IV-1936 r.
2137 —	2/ „ „	25887 —	2/ „ „
4415 —	23/ „ „	26121 —	2/ „ „
4521 —	30/ „ „	26492 —	30/ „ „
4968 —	23/ „ „	27335 —	16/ „ „
5370 —	9/ „ „	28343 —	16/ „ „
5879 —	16/ „ „	30153 —	16/ „ „
6172 —	23/ „ „	30358 —	23/ „ „
8616 —	16/ „ „	32867 —	23/ „ „
9520 —	30/ „ „	33208 —	23/ „ „
9853 —	30/ „ „	33438 —	16/ „ „
10317 —	2/ „ „	34275 —	16/ „ „
10570 —	9/ „ „	35308 —	9/ „ „
10917 —	2/ „ „	35591 —	2/ „ „
14456 —	9/ „ „	37337 —	9/ „ „
15891 —	30/ „ „	38211 —	9/ „ „
17072 —	2/ „ „		
17296 —	23/ „ „		
19244 —	30/ „ „		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 25 maja 1936 r. Nr. 121, poz. 220).

456.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 9 maja 1936 r.

w sprawie wylosowanych premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z r. 1935.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu

z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 5, 6, 7 i 8 maja 1936 r. 1440 premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z r. 1935 na ogólną sumę 2,300.000 (dwa miljony trzysta tysięcy) złotych w złocie; numery seryj i numery obligacyj, na które padły premje, i ich wielkość podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 maja 1936 r. Nr. 119, poz. 213).

457.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404).

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz 842).

Nr. 450: (art. 145 i 154). Decyzja właściwej władzy państwowej, zawierająca zezwolenie na przeniesienie własności (przewłaszczenie) nieruchomości, przewidziana w rozporządzeniu tymczasowem Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 428), bądź w rozporządzeniu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu z dnia 25-go czerwca 1919 r. (Dz. Urz. Min. b. dzielnicy pruskiej z r. 1920 Nr. 24, str. 555), podlega opłacie stemplowej w wysokości 5 zł w myśl art. 154 u. o. s.; podanie o wydanie powyższej decyzji podlega opłacie stemplowej w wysokości 5 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika w myśl art. 154 u. o. s. (L. D. V. 47329/5 36).

458.

OKÓLNIK T. 74 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 maja 1936 r.

L. D. IV. 10903/2 36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 423).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec otrzymanych wiadomości, iż w niektórych urzędach celnych niewłaściwie clone są lakiery sporządzone na benzynie i oleju roślinnym, Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933) wyjaśnia, co następuje:

Lakiery sporządzone na benzynie i oleju roślinnym (pokoście) nie są wymienione ani w punkcie pierwszym, ani w punkcie drugim pozycji 423, które to punkty przewidują lakiery sporządzone na oleju roślinnym (pokoście), terpentynie, spirytusie.

Wobec powyższego lakiery sporządzone na benzynie i oleju roślinnym, jako lakiery osobno niewymienione, winny być clone wg. punktu 3 pozycji 423 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

459.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 maja 1936 r.

L. D. IV. 12694/3 36

w sprawie przewozu drogą kołową i wodną towarów krajowych z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska oraz przewozu drogą kołową towarów gdańskich przez Polskę.

Do

Izby Skarbowej w Grudziądzu, Dyrekcji Ceł w Poznaniu oraz Urzędów Celnych w Gdyni i Tczewie.

Nawiązując do § 14 instrukcji Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 11438/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie postępowania z zaświadczeniami walutowemi (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr. 13, poz. 426) Ministerstwo Skarbu, co do przewozu towarów krajowych drogą kołową i wodną z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska, oraz przewozu towarów gdańskich drogą kołową przez Polskę na drodze Tczew — Miłobądź zarządza co następuje:

I. Przewóz towarów krajowych z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska.

Przy przewozie towarów krajowych drogą kołową i wodną z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska nie należy wymagać zaświadczeń walutowych; celem jednak skontrolowania, czy towar został istotnie wywieziony z obszaru W. M. Gdańska do Polski, towary krajowe, przeznaczone do przewozu przez Gdańsk powinny być przekazywane:

a) przy przewozie drogą kołową — z wyjściowej placówki granicznej kontroli skarbowej do placówki wejściowej;

b) przy przewozie drogą wodną — z Urzędu Celnego w Tczewie do Urzędu Celnego w Gdyni i odwrotnie.

Przewoźnik towaru jest obowiązany przewożony towar dostarczyć do wejściowej pla-

cówki granicznej kontroli skarbowej (urzędu celnego odbiorczego) w terminie wyznaczonym przez placówkę wyjściową (urząd celny nadawczy). Niedostarczenie przekazanego towaru do placówki wejściowej (urzędu celnego odbiorczego) traktuje się jako wywóz towaru do W. M. Gdańska bez zaświadczenia walutowego, podlegający sankcjom karnym, przewidzianym w art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnem Miastem Gdańskiem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 279).

a) **Przewóz drogą kołową.**

Towary krajowe przewożone z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska drogą kołową powinny być przekazywane zapomocą t. zw. kart przewozowych. Karty przewozowe wypełnia przewoźnik towaru w 3-ch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w placówce wyjściowej (nadawczej), drugi otrzymuje przewoźnik celem wręczenia placówce wejściowej (odbiorczej), trzeci zaś egzemplarz placówka nadawcza przesyła placówce odbiorczej, celem potwierdzenia, że towar został przywieziony z Gdańska do Polski, poczem potwierdzoną kartę zwraca placówka odbiorcza placówce nadawczej.

Towary przekazywane pod węzłem podatku z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska nie podlegają przekazaniu zapomocą kart przewozowych.

Upoważnia się Izbę Skarbową w Grudziądzu:

a) do ustalenia wzoru karty przewozowej i wykonania nakładu tych kart w ilości potrzebnej,

b) do szczegółowego unormowania, w zależności od warunków lokalnych, postępowania placówek kontroli skarbowej, związanego z przekazywaniem towarów.

b) **Przewóz drogą wodną.**

Towary krajowe przewożone drogą wodną z Tczewa do Gdyni i odwrotnie powinny być przekazywane przez urzędy celne zapomocą listów przejściowych, na zasadach ustalonych w § 50 instrukcji morsko-celnej (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 9 z 1936 r., poz. 280), przyczem Urząd Celny w Gdyni może wykorzystać uprawnienia, przysługujące mu na mocy ust. 9 § 50 tej instrukcji w kierunku wprowadzenia dalszych ułatwień, gdyby wymagały tego warunki miejscowe.

II. Przewóz towarów gdańskich przez Polskę na drodze Tczew — Miłobądź.

Towary gdańskie, przewożone przez Polskę na drodze Tczew — Miłobądź powinny być wypuszczane z Polski bez zaświadczeń walutowych. Szczegóły postępowania, mającego na celu umożliwienie placówce wyjściowej stwierdzenia, że chodzi o towary gdańskie, przewożone przez Polskę, ustali Izba Skarbowa w Grudziądzu we własnym zakresie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

460.

OKÓLNIK T. 85 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 maja 1936 r.

L. D. IV. 12119/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 104 i 625 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu nawiązując do okólnika T. 45 z dnia 4 marca 1936 r. L. D. IV. 5693/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 233), wyjaśnia:

I. Surowce włókiennicze, nadające się samodzielnie do przerobu przędzalniczego lub powroźniczego, należy clić według poz. 625 nawet wtedy, gdyby nadchodziły z zagranicy pod innemi nazwami handlowemi, niż wymienione w okólniku T. 45.

II. Zarówno surowce włókiennicze, objęte okólnikiem T. 45 z dnia 4 marca 1936 r. jak i powyższym ustępem niniejszego okólnika, wtedy podlegają ocleniu według poz. 625, jeżeli stanowią włókna odpowiednio długie, cienkie, miękkie, rozciągliwe, sprężyste, elastyczne i w barwie swojej przeważnie jednolite.

Jeżeli jednak gatunki surowców włókienniczych o których mowa, składają się z włókien sztywnych, grubych, twardych, ostrych, kruchych, łamliwych i choć często sprężystych lecz mało elastycznych i odwrotnie — elastycznych, lecz mało sprężystych, a w barwie swojej niejednolitych (o ile nadchodzą w stanie surowym) i skutkiem tych właściwości mogą być zastosowane tylko w szczotkarstwie oraz do wyplatania i wyściełania, to należy clić takie surowce według poz. 104 odpowiedni punkt i litera.

Niektóre urzędy celne, wślad za niniejszym okólnikiem, otrzymają wzory surowców, podlegających ocleniu według poz. 625 — względnie 104. W wypadkach wątpliwych urzędy celne powinny stosować poz. 625.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

461.

OKÓLNIK T. 86 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 maja 1936 r.

L. D. IV. 11811/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 380, 384, 403 i 426).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Ephedrin, jak również jego racemiczną odmianę — racedrin oraz theocin (1.3 dwumetyloksantyna) należy clić, jako alkaloidy osobno niewymienione, według pozycji 380 p. 9 taryfy celnej.

2) Części kaktusu „Cactus grandiflorus" w spirytusie należy clić jako wyciągi farmaceutyczne według pozycji 384 taryfy celnej.

3) Chlorek 3.6 dwuamino. — 10 metyloakrydyny w proszku, łatwo rozpuszczający się w wodzie z zabarwieniem pomarańczowo-czerwonem, znany w handlu również pod nazwą „Trypaflavin", podlega cłu według pozycji 403 taryfy celnej, jako organiczne związki barwiące syntetyczne.

4) Proszek koloru jasnokremowego, znany w handlu pod nazwą Tamol N N O, stanowiący produkt kondensacji metylowych pochodnych kwasu naftaleno-sulfonowego z aldehydem mrówkowym, należy traktować, ze względu na jego wybitne własności garbujące, jako garbnik syntetyczny i clić według pozycji 426 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

462.

OKÓLNIK T. 87 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 maja 1936 r.

L. D. IV. 11812/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 10, 15, 704 i 856).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Jako bób jadalny, wymieniony w poz. 10 taryfy celnej należy clić bób rośliny Vicia Faba major; bób ten jest koloru bronzowego, płaski, wielkości przeciętnie pięciogroszówki.

Jako bobik, wymieniony w poz. 15 taryfy celnej, należy clić bób rośliny Vicia Faba minor (equina); bobik jest koloru czarno-bronzowego, wielkości ziarnka kawy.

2) Taśmy plecione z tagalu owiniętego lub pokrytego jedwabiem sztucznym należy clić według poz. 704 p. 2 taryfy celnej jako wyroby plecione z jedwabiu sztucznego.

3) Przędza otrzymana z włókien azbestu pokrywających przędzę bawełnianą nitkowaną, nie jest wymieniona w taryfie celnej. Przędza taka, jak pod względem użytku, tak i materjału, najwięcej jest zbliżona do przędzy azbestowej pojedyńczej, z dodatkiem bawełny i z tego względu winna być clona, na podstawie art. 4 p. 4 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z 1932 r.), według pozycji 856 p. 2 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

463.

OKÓLNIK T. 88 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 maja 1936 r.

L. D. IV. 11167/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 423. poz. 431, uwagi po poz. 821, poz. 897, poz. 965).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Roztwory substancyj asfaltowych lub smołowcowych w benzynach lub węglowodorach aromatycznych, tworzące po wyschnięciu błonkę lakierową (np. tak zwany „Inertol" lub „Harco-Anstrichmasse"), podlegają ocleniu według poz. 423 p. 3 taryfy celnej, jako lakiery osobno niewymienione.

2) Wyciąg sosnowy, o nazwie „Extractum Pini Crudum", będący gęstą, ciemno-bronzową cieczą o zapachu żywicznych olejków eterycznych i dziegciu, podlega ocleniu według poz. 431 p. 2 taryfy celnej, jako naturalny osobno niewymieniony produkt pachnący.

3) Książki papierowe o średnicy powyżej 24 cm podlegają cłu według jakości papieru

z dodatkiem przewidzianym w lit. „b" punktu 4 uwagi po poz. 821 taryfy celnej za pocięcie papieru na krążki, ponieważ uwaga powyższa nie przewiduje ograniczeń co do średnicy samych krążków.

4) Subtelnie zmielona mieszanina o następującym składzie: ca. 62,5% skalenia, ca. 17,5% kwarcu, ca. 10,5% magnezytu, ca. 6% kaoliny i ca. 3,5% dolomitu, wraz z kilkoma procentami tlenku metalu (np. tlenku wiedzi, kobaltu, tytanu), dodanego celem otrzymania po wypaleniu określonej barwy, podlega ocleniu według poz. 897 p. 3 taryfy celnej, jako emalja w proszu osobno niewymieniona.

5) Produkt, pod nazwą „Ciment Metalique", stanowiący sproszkowaną mieszaninę około 60% żelaza z siarczanem magnezu, węglanem wapnia i nierozpuszczalnemi w kwasach mineralnemi substancjami, a nie będący właściwym cementem, tak ze względu na słabe własności hydrauliczne jak i na swój skład, podlega ocleniu według poz. 965 p. 2 taryfy celnej narówni z opiłkami żelaznemi.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

464.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 13101/3/36

z dnia 26 maja 1936 r.

w sprawie zwolnienia książek dla wyższych zakładów naukowych, instytucyj naukowych i zakładów naukowo - badawczych od pozwoleń przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu udzieliło ogólnego pozwolenia na przywóz książek, nadchodzących pod adresem:

a) wyższych zakładów naukowych,

b) instytucyj naukowych oraz zakładów naukowo-badawczych, wymienionych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 30 październik-ka 1934 r. o instytucjach naukowych i zakładach naukowo-badawczych, korzystających ze zwolnienia od cła przy przywozie z zagranicy przedmiotów pokazowych i pomocy naukowych (Mon. Pol. Nr. 250 poz. 316 i Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 31 poz. 408), uzupełnionem obwieszczeniem z dn. 31 marca 1936 r. (Mon. Pol. Nr. 86 poz. 167 i Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 10 poz. 307).

Przy odprawie zatem celnej książek nadchodzących pod adresem wymienionych wyżej zakładów i instytucyj, nie należy wymagać pozwoleń przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

465.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 maja 1936 r.

L. D. IV. 12357/3/36

w sprawie przywozu surowej wełny niepranej, pochodzącej z kolonij i dominjów brytyjskich.

Do

Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do punktu 4 lit. b) okólnika z dnia 10 lipca 1935 r. L. D. IV. 15872/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 20, poz. 471) o świadectwach „pochodzenia i zdrowotności" cząstkowych, wystawianych na surową wełnę nieopraną w kraju trzecim na podstawie takiegoż świadectwa globalnego, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśnia, że transporty wełny surowej, pochodzące z kolonij i dominjów brytyjskich a zaopatrzone w świadectwa „pochodzenia i zdrowotności", wystawione w Londynie przez urzędowe władze weterynaryjne brytyjskie, mogą być odprawiane i wypuszczane do wolnego obrotu na podstawie tych świadectw, przyczem brak odpisu świadectwa globalnego względnie danych o świadectwie globalnem, na podstawie którego zostało wystawione świadectwo przez władze brytyjskie, nie jest przeszkodą do wypuszczenia transportu do wolnego obrotu.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

466.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 maja 1936 r.

L. D. IV. 11885/3/36

w sprawie wagi wolnych od cła towarów w pozwoleniach przywozowych.

Do

Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ze względu na to, iż przy przywozowej odprawie ostate-

cznej towarów, wolnych od cła na podstawie taryfy celnej, wymierza się celną opłatę manipulacyjną od wagi surowej (§ 8 punkt 2 lit. b) przepisów wykonawczych do prawa celnego), — wagę tych towarów, oznaczoną w pozwoleniach przywozu, przyjmuje się jako wagę surową, a to w myśl postanowienia zawartego w § 5 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 maja 1936 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów objętych zakazami przywozu (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 281). W ten więc sposób oblicza się między innemi, przy stosowaniu pozwoleń przywozu, wagę **wolnych od cła** surowych skór futrzanych, objętych grupą 40 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

467.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 maja 1936 r.

L. D. IV. 13304/3/36

w sprawie zwolnienia pewnych towarów od pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie na przywóz:

Nazwa towaru	Pozycje t. c. przywoz.
a) fotografij, nawet w postaci pocztówek, w pojedyńczych egzemplarzach oraz fotografij nadsyłanych jako materjał redakcyjny dla dzienników i czasopism —	uwaga do poz. 831
b) szkiców i wykresów konstrukcyjnych maszyn i aparatów — sprowadzanych przez krajowe fabryki maszyn i aparatów —	z poz. 830 i z poz. 843 pp. 1 i 2
c) reklamowych książek, i broszur, plakatów, cenników, katalogów, prospektów i t. p. firm zagranicznych —	poz. 845 p. 1 lit. c.
d) reklamowych książek, broszur, plakatów, cenników, katalogów, prospektów, dotyczących zagranicznej propagandy turystycznej —	poz. 845 p. 1 lit. d
e) matryc tekturowych gotowych ogłoszeniowych i ilustracyjnych w pojedyńczych egzemplarzach —	uwaga do p. 6 poz. 1009
f) etykiet, rysunków, pieczątek i t. p. towarów, odprawianych warunkowo w myśl postanowień ust. 5 paragrafu 78 przepisów wykonawczych do prawa celnego.	

A zatem przy przywozie powyższych towarów nie należy żądać pozwoleń na przywóz z tytułu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie zakazu przywozu.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

468.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 maja 1936 r.

L. D. V. 6371/1/36

w sprawie umorzenia zaległości w podatku od lokali, zarządzonego okólnikiem z dnia 19.II. 1936 r. L. D. V. 2517/1/36.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z wątpliwościami, powstałemi przy stosowaniu przepisów okólnika z dnia 19 lutego 1936 r. L. D. V. 2517/1/36 w sprawie podatku od lokali Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że łącznie z podatkiem od lokali, należnym od 1 i 2 izbowych lokali mieszkalnych, ulegają umorzeniu również i koszty egzekucyjne, powstałe na skutek wdrożenia kroków egzekucyjnych z tytułu tych zaległości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

469.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 maja 1936 r.

L. D. V. 6506/1/36

w sprawie przedkładania Ministerstwu Skarbu zarządzeń o charakterze interpretacyjnym i ogólnych w zakresie podatków bezpośrednich.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Celem zachowania jednolitej wykładni obowiązujących przepisów, dotyczących podatków bezpośrednich, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby izby skarbowe (Wydział Skarbowy) przedkładały Ministerstwu Skarbu (Departament V) do aprobaty projekty wszystkich zarządzeń (okólników) o charakterze interpretacyjnym przed wysłaniem ich do urzędów skarbowych. Projekty te należy przedkładać w dwóch egzemplarzach. Brak odpowiedzi Ministerstwa w ciągu dwóch tygodni upoważnia izbę do wydania okólnika.

Wyjaśnienia izb skarbowych o charakterze interpretacyjnym, udzielane poszczególnym urzędom skarbowym na ich zapytania lub wydawane wskutek stwierdzenia przez izbę skarbową nieprawidłowego stosowania przepisów przez poszczególny urząd, nie wymagają uprzedniej aprobaty Ministerstwa Skarbu. Jednak w tych wypadkach, gdy wyjaśnienia te mają być podane do wiadomości innym urzędom skarbowym w okręgu izby, winne być one przed wysłaniem przedłożone Ministerstwu Skarbu do aprobaty w myśl ustępu poprzedniego.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu przypomina o przepisie § 36 i. p., w myśl którego izby skarbowe obowiązane są przesyłać do wiadomości Ministerstwa Skarbu odpisy wydawanych urzędom skarbowym zarządzeń o charakterze ogólnym w zakresie **wszystkich** agend, należących do Wydziału II, oraz że odpisy te mają być przesyłane Ministerstwu równocześnie z wysyłaniem ich do urzędów skarbowych. Praktykowane przez niektóre izby skarbowe perjodyczne nadsyłanie tych zarządzeń, a nie zaraz po ich wydaniu, winno być zaniechane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

470.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 maja 1936 r.

L. D. V. 6504/1/36

w sprawie egzekucji u rolników.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Wobec napływających do Ministerstwa Skarbu zażaleń na nieprawidłowe dokonywanie przez poborców skarbowych zajęć u rolników, Ministerstwo Skarbu ponownie podkreśla z całym naciskiem, że jeżeli chodzi o inwentarz żywy i martwy oraz zapasy ziemiopłodów u rolników, wolno zajmować jedynie nadwyżki tych ruchomości ponad normy, ustalone dla poszczególnych okręgów przez izby skarbowe na zasadzie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 1 lutego 1933 r. L. D. V. 386/1/33 (Zbiór okólników z r. 1933, str. 381). W żadnym zatem wypadku nie jest dopuszczalne zajmowanie u rolników konia, krowy, świni i t. p., jeżeli znajdują się one w gospodarstwie w ilości jednej sztuki w poszczególnym rodzaju tych zwierząt.

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu zaznacza, że w razie zajęcia w gospodarstwie rolnem nadwyżki inwentarza żywego zajęte zwierzęta mogą być zabrane z gospodarstwa i oddane pod dozór osoby trzeciej tylko w wypadku, gdy zobowiązany poprzednio zajęte ruchomości roztrwonił lub usunął, tak, że zachodzi obawa ponownego roztrwonienia lub usunięcia. We wszystkich innych wypadkach zabieranie z gospodarstwa zajętego inwentarza żywego nie może mieć miejsca. Nie dotyczy to oczywiście tych wypadków, gdy zabranie zajętych zwierząt jest uzasadnione koniecznością dokonania sprzedaży poza miejscem zajęcia, lecz i wówczas powinno ono nastąpić nie wcześniej, niż tego wymaga czas, potrzebny na dostarczenie zwierząt do miejsca sprzedaży.

Przy zajmowaniu nadwyżki płodów rolnych i inwentarza u rolników winien poborca zawsze zaznaczyć w protokóle zajęcia jaka ilość płodów rolnych i inwentarza, poza ilością zajętą, pozostała jeszcze w gospodarstwie.

Naczelnicy urzędów skarbowych udzielą poborcom natychmiast odpowiednich pouczeń i uprzedzą ich, że winni niestosowania się do postanowień niniejszego okólnika będą pociągani do surowej odpowiedzialności.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

471.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 maja 1936 r.

L. D. V. 5918/1/35

w sprawie przesunięcia terminu uiszczania podatku od energji elektrycznej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na zasadzie art. 97 § 4 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr. 14, poz. 134) Ministerstwo Skarbu zezwala Dyrekcjom Okręgowym Kolei Państwowych, jako sprzedawcom energji elektrycznej na uiszczanie pobranych od odbiorców energji w ciągu miesiąca kwot podatku od energji elektrycznej jednorazowo do dnia 15 następnego miesiąca bez odsetek.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

472.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 maja 1936 r.

L. D. V. 6505/1/36

w sprawie usprawnienia poborów i egzekucji podatku gruntowego i innych należności, przypadających od drobnych rolników.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

I.

Pragnąc ułatwić w r. 1936 właścicielom gospodarstw rolnych do 15 ha (płatnikom indywidualnym) a w jednostkach zbiorowych wszystkim właścicielom gospodarstw (bez względu na obszar posiadanego w nich gruntu) spłatę ciążących na nich należności, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

a) Do przymusowego ściągania I raty podatku gruntowego za rok 1936, przypadającej od wymienionych na wstępie rolników, przystąpią urzędy skarbowe dopiero po dniu 30 czerwca 1936 r.

W okresie tym (do 30 czerwca 1936 r.) upoważnia się zarządy gminne do poboru od wymienionych na wstępie rolników na podstawie: ksiąg bierczych (woj. południowe), list rozkładu i nakazów płatniczych (woj. centralne i wschodnie) i nakazów płatniczych (woj. zachodnie) I raty podatku gruntowego za rok 1936.

Pobrane w ciągu m. czerwca należności winny wpłacić zarządy gminne do kas urzędów skarbowych w dniach 16 czerwca i 1 lipca 1936 r.

b) Od wpłat, uskutecznionych przez wymienionych na wstępie rolników na poczet I raty podatku gruntowego za r. 1936 w terminie do dnia 30 czerwca 1936 r., i to zarówno do zarządów gminnych jak i do kas urzędów skarbowych, należy pobierać ulgowe odsetki za zwłokę, licząc od ustawowego terminu płatności. Postanowienie niniejsze nie uchyla przepisu odnośnie niepobierania odsetek przy inkasie podatku gruntowego na zasadzie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 18 kwietnia 1936 r., o ile inkaso wskutek opóźnienia wymiaru będzie odbywało się jeszcze w czerwcu b. r.

c) Do egzekucji należności wierzycieli obcych, przypadających od wymienionych na wstępie rolników, na które tytuły wykonawcze wpłyną do urzędów przed dniem 30 czerwca 1936 r., przystąpią urzędy skarbowe równocześnie z egzekucją I raty podatku gruntowego za rok 1936.

II.

Celem zapobieżenia wystawianiu nadmiernej ilości tytułów na zbyt drobne zaległości Ministerstwo Skarbu zarządza:

1) Urzędy skarbowe przedsięwezmą starania ewent. za pośrednictwem starostów, jako przewodniczących wydziałów powiatowych, aby zarządy gminne:

a) zamiast sporządzania i przesyłania urzędom skarbowym wykazów zaległości w podatku gruntowym przyjęły na siebie obowiązek wystawiania tytułów wykonawczych na ten podatek, jeżeli to ze względu na prowadzenie przez zarząd gminny ksiąg bierczych podatku gruntowego lub dokonywanie poboru podatku na podstawie list rozkładu jest możliwe,

b) obejmowały jednym tytułem wykonawczym (koloru żółtego) wszystkie należności gminy, dojrzałe do egzekucji, a także zaległości w podatku gruntowym (p. a), o ile dotyczą one tego samego zobowiązanego,

c) nie wystawiały tytułów wykonawczych w tych wypadkach, jeżeli łączna kwota wszystkich zaległości, które mogłyby być objęte poszczególnym tytułem, nie przekracza 8 złotych. Np.: płatnik zalega z I ratą podatku gruntowego wraz z dodatkiem komunalnym w kwocie 3 zł 50 gr, z podatkiem wyrównawczym w kwocie 1 zł 50 gr i z opłatą szarwarkową w kwocie 1 zł 25 gr; ponieważ łączna kwota zaległości wynosi 6 zł 25 gr, tytułu wykonawczego nie należy wystawiać. Gdyby w powyższym przykładzie zaległa opłata szarwarkowa wynosiła 3 zł 25 gr, łączna zaległość zatem 8 zł 25 gr, tytuł wystawić można.

Na zaległości nieprzekraczające w sumie 8 zł tytuł wykonawczy winien być wystawiony dopiero przy ściąganiu II raty podatku gruntowego za r. 1936.

Tytułom, wystawionym przez zarządy gminne wbrew powyższym wskazówkom na kwoty mniejsze w sumie niż 8 zł, nie należy nadawać biegu, lecz zwracać je zarządom gminnym bez wciągania do ewidencji wzór Nr. 6 R.

2) Zasady wyłuszczone powyżej w punktach b) i c) obowiązują również urzędy skarbowe przy wystawianiu tytułów na I ratę podatku gruntowego wraz z dodatkiem komunalnym za r. 1936 w tych wszystkich wypadkach, gdy wystawianie tytułów przez zarządy gminne okaże się niemożliwe wskutek nieprowadzenia przez nie ksiąg bierczych lub z innych przyczyn.

To też urzędy skarbowe:

a) obejmą tym samym tytułem inne zaległości zobowiązanego (rolnika), a zwłaszcza zaliczkę na nadzwyczajną daninę majątkową z I grupy kontyngentowej za r. 1936,

b) wstrzymują się z wystawianiem tytułów wykonawczych, o ile złączone w ten sposób zaległości u jednego zobowiązanego nie będą przekraczały 8 zł, a to do czasu płatności II raty podatku gruntowego za rok 1936.

Celem odszkodowania zarządów gminnych za prace, związane z wystawianiem tytułów wykonawczych na podatek gruntowy, Ministerstwo Skarbu przyznaje im wynagrodzenie w wysokości 2 grosze od każdego tytułu, obejmującego podatek gruntowy chociażby w połączeniu z innemi należnościami gminy, o ile tytuł wystawiony jest na kwotę, przekraczającą 8 zł.

Odszkodowanie to wypłacą gminom urzędy skarbowe z zaliczek na wydatki egzekucyjne na podstawie przedłożonych przez gminy rachunków, obejmujących ilość dostarczonych w poszczególnych dniach urzędowi skarbowemu tytułów, po sprawdzeniu tych rachunków i potwierdzeniu przez kierownika działu egzekucyjnego.

III.

Wobec stwierdzenia w toku ostatnio przeprowadzonych inspekcyj, że postępowanie, związane z wysyłaniem upomnień łącznych, przewidzianych w § 16 ust. 2 i 3 P. E. nadmiernie powiększyło czynności manipulacyjne działów egzekucyjnych urzędów skarbowych z poważnym uszczerbkiem dla właściwych czynności egzekucyjnych, Ministerstwo Skarbu zwalnia urzędy skarbowe z dniem 1 lipca 1936 r. od obowiązku wysyłania upomnień łącznych.

Celem jednakże złagodzenia ciężaru opłat za upomnienia w odniesieniu do rolników, wymienionych w części I niniejszego zarządzenia, Ministerstwo Skarbu obniża z dniem 1 lipca 1936 r. opłaty za upomnienia wysyłane do tych rolników:

1) przy należnościach, nieprzekraczających 20 zł — do kwoty 25 groszy od każdego tytułu,

2) przy należnościach ponad 20 zł do 100 zł — do kwoty 50 groszy od każdego tytułu.

Różnicę opłat za upomnienia do wysokości tych opłat, przewidzianej w tabeli do § 57 P. E., umarza Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 123 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 14 z roku 1936, poz. 134).

W związku z niniejszem zarządzeniem uchyla Ministerstwo Skarbu okólnik z dnia 15 marca 1935 r. L. D. V. 8984/1/35 (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 168) w sprawie uproszczenia postępowania egzekucyjnego w odniesieniu do drobnych rolników.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

473.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 maja 1936 r.

L. D. VI. 1547/1/36

w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych w przedsiębiorstwach gastronomicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 października 1935 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 509) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepis ustępu 2 § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676) w brzmieniu ustalonem powołanem powyżej rozporządzeniem z dn. 31 października 1935 r., dozwalający na sprzedaż w wymienionych w tym przepisie zakładach tylko papierosów i cygar, nie dotyczy takich zakładów, które poza sprzedażą potraw i napojów do spożycia na miejscu, prowadzą sprzedaż różnych artykułów, nabywanych w celu spożycia poza zakładem, t. j. takich zakładów, w których obrót o charakterze sklepowym, a nie restauracyjnym stanowi znaczną część ogólnego obrotu.

Do takich zakładów należą: karczmy, oberże, gospody, t. zw. wyszynki, kantyny wojskowe i fabryczne i t. p., w których wolno sprzedawać wszystkie wyroby tytoniowe, wprowadzone do obrotu przez przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy".

Kierownik Departamentu:
(—) Zubrzycki.

474.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 maja 1936 r.

L. D. IV. 13295/3/36,

w sprawie zmiany i uzupełnienia instrukcji L. D. IV. 11800/3/36 z dnia 11 maja 1936 r.

Do

Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, wszystkich Urzędów Celnych, podległych tym Dyrekcjom Ceł oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

W instrukcji Ministerstwa Skarbu z dnia 11 maja 1936 r. L. D. IV.11800/3/36 w sprawie wykonywania przez urzędy celne oraz placówki granicznej kontroli skarbowej przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 12, poz. 412) wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia.

1) W dziale III dodaje się dalszy ustęp 4:

„4) Jeżeli osoba wyjeżdżająca zagranicę posiada w dokumencie (np. paszporcie), którym legitymuje się przy przekroczeniu granicy, adnotację banku dewizowego o sprzedaży jej środków płatniczych, to może ona wywieść te środki płatnicze w ilości wskazanej w adnotacji bez osobnego pozwolenia Banku Polskiego, ponieważ pozwolenie Banku Polskiego zostaje w takich wypadkach zatrzymane przez bank dewizowy przy sprzedaży waluty; wywóz tych środków płatniczych należy w dokumencie zaznaczyć. Wykazy banków dewizowych, uprawnionych do sprzedaży środków płatniczych są ogłoszone w obwieszczeniach Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1936 r .(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 11, poz. 344), z dnia 30 kwietnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 12, poz. 393) i z dnia 9 maja 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 420); wykazy te mogą być uzupełniane w drodze nowych obwieszczeń".

2) W dziale IX (ruch polsko - gdański) ust. 3-a dodaje się nowe zdanie: „Książeczki wkładkowe (oszczędnościowe) P. K. O. mogą być przewożone przez obszar W. M. Gdańska przez podróżnych, zamieszkałych w Polsce, bez żadnych ograniczeń".

3) W dziale IX (ruch polsko - gdański) w ust. 3-b w zdaniu ostatniem skreśla się słowa „i papierów wartościowych".

4) W dziale IX (ruch polsko - gdański) w ustępie 3 dodaje się dalszy punkt c):

„c) osoby jadące w wagonach sypialnych pociągami bezpośredniej komunikacji z Polski do Polski przez obszar W. M. Gdańska mogą przewieść ze sobą bez ograniczeń co do wysokości kwoty, środki płatnicze (pieniądze, weksle, czeki i t. p.) oraz książeczki oszczędnościowe na następujących warunkach:

I. Wszystkie posiadane środki płatnicze i książeczki oszczędnościowe powinny być zgłoszone przez podróżnego placówce granicznej kontroli skarbowej na granicy polsko-gdańskiej, która wyda zaświadczenie, stwierdzające przewóz posiadanych kwot środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych;

II. podróżny jest obowiązany otrzymane zaświadczenie wraz ze środkami płatniczemi i książeczkami oszczędnościowemi zgłosić wejściowej placówce kontroli skarbowej po przejeździe przez obszar W. M. Gdańska, która to placówka po sprawdzeniu wyda pisemne potwierdzenie wypełnienia przez niego warunków przewozu. W razie niewypełnienia przez podróżnego warunków przewozu należy sprawę taką traktować jako nielegalny wywóz z Polski środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych;

III. dokumenty przekazowe ustali Izba Skarbowa w Grudziądzu we własnym zakresie druki te są bezpłatne".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

475.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ.

OKÓLNIK Nr. 11

z dnia 19 maja 1936 r.

w sprawie wyłączenia banków dewizowych od transferowania należności za towary sprowadzone z krajów, z któremi obowiązują umowy rozrachunkowe.

Do

Banków Dewizowych.

Komisja Dewizowa przypomina, że banki dewizowe nie mają prawa transferowania zagranicę należności za importowane towary, sprowadzane z krajów, z któremi obowiązują umowy rozrachunkowe. Importerów, zwracających się do banków dewizowych z wnioskami o przydział dewiz na pokrycie należności lub zaliczek za sprowadzane towary z krajów, z któremi zawarto umowy rozrachunkowe, należy skierowywać do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego (Zahanu).

Umowy rozrachunkowe zawarte są obecnie z następującemi państwami: Niemcami, Włochami, Rumunją, Turcją, Bułgarją, Węgrami i Jugosławją.

Wyrównanie należności za towary, sprowadzane z Hiszpanji, może być uskuteczniane również tylko za pośrednictwem Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego.

W wypadku, gdy bank dewizowy otrzymuje z Niemiec do inkasa weksel, wystawiony na marki niemieckie, może być zapłata w bankno-

tach niemieckich przyjęta, a wpłacona gotówka wysłana do zleceniodawcy niemieckiego tylko w tych wypadkach, kiedy akceptant wekslu banknoty niemieckie posiada i niemi weksel wykupuje. W przeciwnym wypadku obliczenie winno być dokonane według przeciętnego kursu wypłaty na Berlin, notowanego na giełdzie pieniężnej w Warszawie (art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 12 czerwca 1934 r.— Dz. U. Nr. 59, poz. 509 — o wierzytelnościach w walutach zagranicznych), a zainkasowana równowartość w złotych winna być wpłacona lub przekazana do Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego na rzecz zagranicznego zleceniodawcy.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 12

z dnia 23 maja 1936 r.

w sprawie składania wniosków na zapotrzebowanie zagranicznych i krajowych środków płatniczych.

Komisja Dewizowa zawiadamia, że wprowadziła nowe formularze do składania wniosków na zapotrzebowanie zagranicznych i krajowych środków płatniczych:

formularz C koloru zielonego Nr. 448
„ D „ różowego „ 449
„ E „ żółtego „ 450

któremi należy się posługiwać od chwili otrzymania niniejszego okólnika.

I. Wniosek o zezwolenie na wielokrotne przekazy lub wielokrotne wysyłki pocztą (form. C).

Zezwolenia na wielokrotne przekazywanie lub wielokrotną wysyłkę pocztą środków płatniczych zagranicznych i krajowych udziela **wyłącznie** Komisja Dewizowa na podstawie wniosków form. C, przesłanych za pośrednictwem banków dewizowych lub Oddziałów Banku Polskiego, na następujące cele:

a) koszty utrzymania zagranicą (z wyłączeniem turystyki), na opłacanie należności za dokonane usługi lub prace oraz wszelkie inne świadczenia,

b) na uiszczanie należności z tytułu opłat licencyjnych, patentowych, kartelowych, składek asekuracyjnych, reasekuracyjnych, prowizyj, czynszów, procentów, rat amortyzacyjnych lub innych podobnych celów.

Łącznie z wnioskiem klient jest obowiązany złożyć dokumenty, uzasadniające konieczność dokonania przekazu zagranicznego.

Do wniosków na cele wymienione w p. a) winien klient dołączyć dowody, stwierdzające fakt, cel i czas trwania pobytu zagranicą osoby, na rzecz której ma być uskuteczniony przekaz wielokrotny, lub uzasadniające istotę przekazu. Dowody te powinny być z reguły poświadczone przez właściwe konsulaty polskie. Nie należy wszakże tego żądania stawiać zbyt rygorystycznie przy składaniu wniosków o przekazy na drobne kwoty lub do miejscowości, położonych zdala od siedzib konsulatów polskich albo do krajów, w których uzyskanie jakiegokolwiek zaświadczenia natrafia na specjalne trudności (np. Rosja Sowiecka).

Zezwolenia udzielane będą na okresy nie dłuższe niż 9 miesięcy.

Komisja Dewizowa — po rozpatrzeniu sprawy — zamieszcza na wniosku decyzję, poczem zwraca kopję bankowi dewizowemu (Oddziałowi Banku Polskiego), do której — w razie pozytywnej decyzji — dołącza zezwolenie okresowe (form. Nr. 456).

Zarządzenia, zawarte w okólnikach Nr. 3 z 27.4.1936 r. i Nr. 4 z 29.4.1936 r., dotyczące przekazów jednorazowych na cele wyżej wymienione, utrzymuje się nadal w mocy.

II. Wniosek o zezwolenie na jednorazowy wywóz lub jednorazowe wysłanie pocztą zagranicznych i krajowych środków płatniczych lub walorów, posiadanych przez wnioskodawcę (form. D).

Wnioski na wywóz zagranicę (§ 11. p. 4, rozp. Min. Skarbu z 26.4.1936 r.) lub wysyłkę pocztą (§ 9 rozp. Min. Skarbu z 26.4.1936 r.) zagranicznych i krajowych środków płatniczych, jak również papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów, książeczek oszczędnościowych oraz płatnych w kraju weksli i czeków, mogą być składane **tylko w Oddziałach Banku Polskiego** na form. D.

Wyjaśnia się przytem, że pozwolenie na wywóz jest zbędne, gdy przedmiotem wysyłki mają być traty, wystawione przez polskiego eksportera na zagranicznego importera i przez tego ostatniego jeszcze nieakceptowane. Tego rodzaju nieakceptowane traty mogą być wysyłane bez zezwolenia.

III. Wniosek o zezwolenie na przekazanie dewiz w późniejszym terminie (promesa dewizowa) (form. E).

Wniosek o zezwolenie na przekazanie dewiz w terminie późniejszym, conajmniej po miesiącu od dnia jego złożenia, składa klient do Komisji Dewizowej za pośrednictwem banku dewizowego (Oddziału Banku Polskiego).

Wnioskiem tego rodzaju należy się posługiwać w wypadkach, kiedy chodzi o spłatę zagranicznych zobowiązań, w szczególności:

a) nowego kredytu finansowego, którego wpływ i datę wpływu winien stwierdzić bank dewizowy,

b) kredytu rembursowego, nowoprzyznanego w związku z importem lub eksportem,

c) akceptów polskich, wysyłanych na pokrycie nowopowstałych zobowiązań,

d) zobowiązań, wynikłych z tytułu udzielonych gwarancyj lub innych należności, niepodanych powyżej.

Wnioski (form. E) o przydział dewiz na po-

wyższe cele składają klienci w bankach dewizowych i Oddziałach Banku Polskiego łącznie z dowodami, uzasadniającemi zapotrzebowanie.

Udzielanie promes dewizowych należy wyłącznie do kompetencji Komisji Dewizowej. Kopję form. E wraz z decyzją zwraca Komisja Dewizowa bankowi dewizowemu (Oddziałowi Banku Polskiego). W razie przychylnej decyzji wydaje bank wnioskodawcy dolną część form. E, na podstawie której może on uskutecznić wysyłkę zagranicę dokumentów, niezbędnych do zaciągnięcia zobowiązania. Górną część form. E zatrzymuje bank dewizowy u siebie, by dostarczyć klientowi potrzebnych dewiz na termin płatności zobowiązania.

IV. Zastosowanie formularzy.

W związku z wprowadzeniem nowych formularzy wyjaśnia się, iż poszczególnych formularzy należy używać:

Form. A. Nr. 445 — na nabycie i jednorazowe przekazanie zagranicę lub wpłacenie w kraju na rachunki lorowe zagraniczne należności lub zaliczki za nabyty zagranicą towar;

Form. B. Nr. 446 — na nabycie i jednorazowe przekazanie zagranicę lub wpłacenie w kraju na r-ki lorowe zagraniczne wszelkich innych należności;

Form. C. Nr. 448 — na wielokrotne przekazywanie zagranicę lub wysyłanie pocztą należności z tytułu okresowych świadczeń;

Form. D. Nr. 449 — na wywóz lub wysłanie (jednorazowo) pocztą krajowych i zagranicznych środków płatniczych lub walorów, już przez wnioskodawcę posiadanych;

Form. E. Nr. 450 — na przekazywanie dewiz w późniejszym terminie (promesy dewizowe);

Form. Nr. 447 „Zezwolenie" — na jednorazowy wywóz, przekazanie lub wysłanie pocztą zagranicę środków płatniczych, już posiadanych (tylko Oddziały Banku Polskiego);

Form. Nr. 456 „Zezwolenia okresowe" — wystawiane tylko przez Komisję Dewizową po zatwierdzeniu wniosków na form. C, na uskutecznianie przekazów za pośrednictwem poczty lub jednego z banków dewizowych, bez prawa zakupu efektywnych zagranicznych środków płatniczych.

W nowym nakładzie form. A, B, i Nr. 447 zostaną uskutecznione odpowiednie zmiany.

Przepisy okólnika Nr. 3 z 27.4.1936 roku w sprawie wypełniania wniosków, badania dokumentów, uzasadniających prośbę, oraz przechowywania wniosków, dokumentów lub odpisów mają również zastosowanie w odniesieniu do wniosków na form. C, D i E.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
w sprawie sprostowania błędu w okólniku L. D. IV. 6647/3/36.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w okólniku L. D. IV. 6647/3/36 z dn. 16 marca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 238) w p. IV po wyrazach „Międzypaństwowa wymiana" należy umieścić wyraz „wydawnictw" zamiast wyrazu „świadectw".

WYCIĄG Z URZĘDOWEJ CEDUŁY

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 122

dnia 28 maja 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg	90,13	89,70
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,32	5,29
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,30	5,26
Floreny holenderskie	100 Fl.	360,07	358,35
Franki francuskie	100 Fr.	35,08	34,92
Franki szwajcarskie	100 Fr.	172,19	171,35
Funty angielskie	1 Ł.	26,60	26,44
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow.	100 K.	19,60	19,20
Korony duńskie	100 K.	118,74	117,90
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	133,53	132,55
Korony szwedzkie	100 K.	137,13	136,15
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	35,00	33,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,72	11,50
Marki niemieckie	100 Mk.	137,00	134,00
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	63,50	62,50
Szylingi austrjackie	100 Szyl.	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	359,35	360,07	358,63
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	213,45	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	89,95	90,13	89,77
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,72	11,66
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	118,74	118,16
Londyn	1 Ł.	26,53	26,60	26,46
Madryt	100 Pes.	—	72,70	72,40
Medjolan	100 Lir.	—	42,10	41,80
Montreal	1 Dol.	—	5,30½	5,28
Nowy Jork	1 Dol.	5,31¾	5,33	5,30½
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,32	5,33¼	5,30¾
Oslo	100 K.	133,20	133,53	132,87
Paryż	100 Fr.	35,01	35,08	34,94
Praga	100 K.	22,00	22,04	21,96
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	136,80	137,13	136,47
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	100,00	99,60
Zurych	100 Fr.	171,85	172,19	171,51
c) MONETY.				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	156,00	151,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 Zł.